

SZABÓ DEZSŐ FÜZETEK

26

VI RR A SZTÓ
KOPPÁNY

BUDAPEST
1937. MÁRCIUS HAVA

LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

*Két pogány közt egy hazáért
omlik ki vére ...*

Felelős kiadó: Váradi Béla, Budapest.
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. sz.
7837 — Felelős: Horváth János.

VIRRASZTÓ KOPPÁNY.*

Ó, az örök diogenészi szomjúság! Mikor a kor a minden jóságában megcsalt őrült Lear látomásaivá zilálódik, mikor istenképmásai görény, patkány, sakál és hiéna arccal féktelen lakomájukat zabálják a leterült népszákmányon, mikor minden jelszó csalás és minden szolidaritás gengszter-üzlet: kiszisszen a történéslélemben lelkéhez riadt ember ledörmöckölt, elföldelt zokogása: — Embert keresek! Embert keresek!

Embert keresek: ez életem minden keresésének egyetlen keresése, ez minden alkotásom, haragom és szeretetem akarata. És most, mikor ezekkel a nehéz-nehéz, nekem legfájdalmasabb sorokkal utat vágok a közéleti mocsár bűzhödt fertelmén át: világosságot, tiszta levegőt akarok hozni, hogy az emberi arcok merjék megmutatni magukat. Elérem-e célomat? ...

Jószándékú, becsületes ember nem fogja a bántás akaratát látni ezekben a sorokban. Még akkor sem, ha tagja e sorok által érintett társulásoknak. *Nem leleplezni, nem bosszulni, nem botránkoztatni akarok.* A megtévesztett, tájékozatlan vagy homályos látású embereknek aka-

* Írásaimmal nem esztétikai balleteket akarok lejteni életkappanyok renyhe gyönyörködtetésére. Szemet felnyitni, nevelni, megmozdítani akarok. Ezért bizonyos dolgokat százszor és százszor kell ismételnem. E sorok nem vonatkozhatnak semmi olyan egyénre vagy alakulatra, aki vagy amely nem érzi találva tőlük magát. De vonatkoznak minden egyénre és alakulatra, aki vagy amely találva érzi magát tőlük.

rom megmutatni a veszély irtózatos örvényeit, hogy ne legyenek akaratlanul bűntársak. Mindazok, akikben még lappang a tisztaság, az emberség, az igazság vágya: úgy hallgassanak, mint templomuk közeledő áradásra rázott harangját. Amely a borzalmas szenny-özön előtt az örök-virrasztó őrhely hangjaival figyelmezteti őket mindarra, ami kötelességük, mindazokra: akiket szeretnek és akiket meg kell menteniök.

2.

A magyar falu egy prófétává lázasodó le-
génye Virrasztó Koppány név alatt a szokványos „ösvallási” mondatokon és mozgásokon kívül politikai célokat is tűzött a *turáni egyistenhívők* elé. Álljon össze a nép, jöjjön fel Budapestre, foglalja el a fővárost, hárítsa félre az ország tehetetlen és idegen vezetőit s az idegenek által hatalmaskodó Egyházat, csináljon új országot a dolgozó magyar nép számára stb., stb.

Az inkább zsidó érdekű sajtó a gúny, a megtorlás hisztérikus visításaival, vagy nagyképű államraisonkodással kísérte a lidércnyomásos paraszt pőrét. Megidéztek a *jobb oldal* titkos felelősségeit, figyelmeztettek a szörnyű veszélyekre, melyek nyomban bekövetkeznek, ha Magyarországon a magyarok az egyedül idvezítő *liberális nemzeti* politika helyett saját lelkükhöz, saját életérdekeikhez ébrednek. Az inkább német érdekű sajtó, némi enyhe sajnálkozások és megértések mókája mellett célozgatott a *baloldali* felelősségekre, de szintén nehéz homlokat ráncolt az ilyen túlzó nagyveszélyű jelenségre, mely kezdi a csodálatosan gusztusos, tápláló, felruházó, fűtő (állandó hideg és meleg víz), ke-

nyeret adó *nemzeti egységet* és megtámadja az isteni akarat földi megvalósulását: a *keresztény-nemzeti valláserkölcsi világrendet*, amelynél rendesebb világ nincs és amely olyan csodavilág, mint egy tejes dióval hizlalt pedigris pinty.

Kérdés: ha Magyarországon előfordulna az a visszaélés a természeti törvényekkel: hogy magyar érdekű sajtó is volna Pannónia hol gö,rbe, hol egyenes .türelmességein: milyen megjegyzésekkel kísérte volna a hívást halló paraszt ügyét?

3.

A riadt paraszt megvádolt mondásai és céljai tizenkilenc év óta nem először fakadtak felszínre. Ezek, vagy hasonló mondások és célok itt-ott újból és újból odakerültek a bírák ítélete elé s lázas felgyúlt agyú, szédelő, vagy mártír odaadású arcokban mondták a végtelen nyomorúságban és elhagyatottságban vonagló magyar nép vergődését valami nagy igazságtevő csoda, valami megváltás felé. Ezeknek a mondásoknak és céloknak, bármily szavak elkeveredésében, bármily mimikák kíséretében: van egy megismétlődő közös tartalmuk. Ez a tartalom a következő:

1. *Elkeseredett leszámolási vágy a hódító idegenséggel, különösen a zsidósággal szemben.*

2. *Elkeseredett leszámolási vágy a kitermelő uralkodó érdekszövetségekkel szemben.*

3. *A magyar fajiság érzésének valami fantasztikus, irreális, hebehurgia megnyilatkozása, ösvallásoskodás, ösieskedő kifejezések, megszabadító rokonságok kötése a kínaival, a japánnal stb., stb. Ezekből a szörnyen ősmagyar, fajmagyar, hetumoger lelki csizmákból rendesen*

kimeztelenül a Németországból behozott német kapta.

4. Az erőszak vallása. A túlerő könyörtelen elszántságával szerezni meg a hatalmat, kiölni minden ellenkező vagy nem hitvalló elemet és a lehetőleg egy kézben összpontosuló erőszakkal faragni ki az új Magyarországot „programmjuk” parancsai szerint.

Ezek az időről időre bírói ítélet alá kerülő lázas proletárok nem önindulású elemek. Mind meglökött emberek. Ki lökte őket a rendőrök, a csendőrök, a börtönőrök kezei közé, az ügyész és a bírák elé, a börtön embertelenítő sivárságába?

Ki a felelős tragédiájukért? Ki felelős a fegyencsé csúfolt istenarcért, az elhagyott család szenvedéséért, az asszony szorongásáért, tébo-lyító gondjaiért, a gyermekek kitalasztottságáért, megbélyegzett nevéért? A „jobb oldal”? A „bal oldal”? Mi, akik az idő és tér minden távolságával egyenlően vagyunk távol e két történelmi üzlettől: az elfogultság minden veszélye nélkül kereshetjük a feleletet erre a kérdésre. Lássuk először a „jobb oldalt.”

4.

A kommün bukását követő történelmi pillanatban három nagy ijesztés meredt a keresztényül idegen magyar középosztály vezetői felé:

1. Hogy a magyarság, végre meglátva: hogy a német hatalmi vágyért vesztette oda a világháborúban élete minden feltételét s különben is vérig elkeveredve a németek magatartásától a háború alatt: eltépi minden kötelékét a német életakarat parancsaitól s politikai és szellemi

téren új utakon keresi saját céljait, saját boldogulását.

2. Hogy a magyarság, megvizsgálva tragédiája: az összeomlás és az azt követő két idegen célú álforradalom okait, meglátja: hogy minden szenvedése és csődje: szervezetlensége, öntudat-hiánya, behurcoltatása idegen érdekekért a világháborúba, munkás tömegeinek irtózatossá helyezése, sorsa intézésének idegen kezekre jutása stb., stb.: mind, mind az őt kitermelő nagyrészt idegen uralkodó érdekszövetségek bűnéből történt, ezek felelősek minden tragédiáért: ezek uralmát lerázva egy hatalmas demokrácia megépítésére mozdul, mely a magyar munka milliós tömegeit teszi történelmet formáló tényezővé s az uralkodó érdekszövetségek részvénytársaság államából új államot alkot, mely a magyar munka egyetemes védő, termelő, szervező életszerve lesz.

3. Hogy az asszimilációs maszlaggal idegeneknek osztott töredék Magyarország magyarsága faji öntudatához ébred, vérének, lelkének, szenvedésének, kultúrájának védő egységéhez s felhasználva, történelmi tényezőkké szabadítva a magyar paraszt roppant erőforrásait: egy egységes gondolatrendszerben megalapozott új honfoglalással kezeibe ragadja földjét, munkája eredményeit, sorsa intézését: az országot, az életet.

Tehát: elszabadulás a megemésztő német imperializmustól, magyar demokrácia, mely a magyarság nagy tömegeit szabadította volna fel saját sorsuk intézésére és a magyar öntudat új honfoglalásra mozdító ébredése: a történelmi megújulás e három nagy evangéliuma kísértett a látóhatáron, mint a rengeteg magyar szenvedés,

magyar családás, elhullott vér és elomlott föld kikerülhetetlen, logikus, természettörvényileg szükségszerű következménye. Az természetes, hogy az uralkodó érdekszövetségek egyikét sem csábították ezek az új lehetőségek és minden érdekük védelmével mozdultak föl e természetes és szükségszerű történelmi fejlemények elhárítására. De hogyan érintette e nagy lehetőségek megérzése a „keresztény” magyar középosztályt, melynek minden organikus gazdasági, szociális, kulturális és morális érdeke az lett volna, hogy élére állva a magyar munka nagy szolidaritásának, megvalósítsa az új napok e három roppant ígérését?

Csakhogy ez nem lehetett. A múlt minden bűnének tiltásával nem lehetett.

A *keresztény-magyar* középosztálynak már ekkor: legbefolyásosabb elemei, a hatalom és irányítás letéteményesei: túlnyomó részben a hazai németsegből valók voltak. Egyház és hadsereg, bürokrácia és közoktatás, minisztériumok és municípiumok hatalmi és irányító őrhelyeinek jórészen német őrszem állt. Azonkívül: a *keresztény* iparosok, kereskedők, orvosok, ügyvédek stb. soraiban is a tehetősebbek, befolyásosabbak jelentékeny része német volt. És ez a németiség már nem az ezernyolcszáznegyvennyolc esernyőforradalmas, Petőfiért, Kossuthért rajongó (bár 48-ban sem voltak ám olyan általánosan szépek a dolgok, mint azt később feltüntették) magyar polgárság volt, mely a feltámadt magyarság küzdelmeiben, céljaiban látta saját sorsának is legszélesebb lehetőségeit. Ezt a németiséget már elborította a világháború roppant pángermán hulláma s minden atomjában át- és átdolgozta egységes haditervbe a kitartó, makacs, minden alkalmat kihasználó

német izgatás. Felderítő és szálláscsináló előosztagai még magyarul rikoltották Emese-köldök-zsinóros izzó magyarságukat és még *jobb magyart* bokáztak a közélet minden terén. De a derek had, bár még udvarias mosolygással mókázva hűséget az Ungarisches Vaterlandnak, már elhorokan a magyar Állam nyelvétől s olyan jogokat és szervezkedési lehetőségeket követel, melyek a magyar nyelv, magyar kultúra, magyar történelmi célok egységében megvalósuló magyar Államra halálos veszélyt jelentenek. A hátvéd pedig, a felelőtlen nagyobb tömegek: már a nyílt irredenta dühével csattogtatják fogaikat a magyar történelmi munka egysége ellen.

Az elvont gondolkodás azt mondaná, hogy a középosztály e német vérű rétege, mely származására majdnem teljes egészében igen népies eredetű, hiszen legtöbbször már csak a második nemzedékig visszamenve, paraszt, kisiparos, altiszt, szolga, házmester stb. elődöket találunk: vérszerinti alkalmas lett volna egy nagy, új életrendszert jelentő demokrácia előharcára. De meg kell gondolni: hogy ezeknek az elődöknek kenyérét császári kegy, plébániák s más egyházi hatalmak jóakarata, az idegen magas bürokrácia, idegen magas katonai méltóságok kenték meg vajjal századokon át, sőt egyrészt a Bach-korszak ültette a ledőfött magyar nyergébe. így erős klerikális vonású vallásosságuk s a múlt boldogulás minden emléke a kitermelő érdekszövetségek hűséges szolgálatára határozza meg őket. Erre határozza meg őket az a meggondolás is, hogy vérségi kapcsolataiknál és teljesebben, odaadó szolgálati képességüknél fogva mindnyájuk előtt nyitva áll az út: bejutni ez érdekszövetségek va-

lamelyikébe. Hiszen: lehet-é olyan fogyatékos sváb csecsemőt szülni, hogy az egyetemi tanárság, tábornokság, kultuszminiszterség, polgármesterség s bármily más magyarországi hatalmi hely ne legyen valószínű állomás számára? És az új pángermánizmus hullámaitól érintett lelkekben egy mélyebb gondolat is vezényelt egy ilyen diadalmas demokratikus megújulás ellen. Hiszen egy ilyen megújulás a nemzeti munka magyar tömegeinek s az ősarcul magyar parasztságnak megszervezését jelentené a történelmi építésben: és ez örökre megálljt kiáltana a németiség kelet-európai hódító álmának. Míg így, ha az uralkodó érdekszövetségek továbbra is megmaradnak a magyar alkotás, magyar munka, magyar termés, magyar vér korlátlan haszonélvezőinek: ők min-őig megtalálják számításukat az együttműködésben ezekkel az osztályokkal. Viszont: a magyarság kiösztvéresedik minden védő és ellenálló erejéből, a jövő minden lehetőségéből s könnyű zsákmány lesz a történelem egy cinkos pillanatában. Sőt: a munka végsőig kitermelt, kiuzsorázott tömegei örömmel fogják fogadni a német életparancsot, mint a megváltás egyetlen lehetőségét.

A másik jelentős, bár csekélyebb befolyású rétege a *keresztény-magyar* középosztálynak: a *szláv* elemek. Ezek szintén nem kicsinylendő honfoglalásra tettek szert az Egyházban, a bürokráciában, a hadseregben és a mezőgazdaságban. Ezeknek egy része titkon szintén valamelyik szláv szolidaritás életakarata szerint irányítja magatartását, tetteit. De igen-igen sokan vannak közöttük, akik átmagyarultak annyira, hogy ne fájassák a fejüket egy szláv közösségért sem. Vi-

szont elég idegenek arra, hogy ne legyen házi betegségük a magyarság sorsa. Ezek aztán szolgálnak minden urat, úrkodnak minden szolga fölött, beleülnek minden jövedelmező lehetőségű jel-szóba, turániak és ó-katólikusok, hetumogerek és nemzetköziek, díszkardot lelkesednek Kemálnak és szobrot emelnek a törökség felett diadalmasan lebegő szláv papnak: Kapisztránnak, jó feltétek minden főzelékben és jó főzelékek minden feltét körül. És természetesen: veletáncolnak a kor minden jutányos kankánjával. És táncot és táncost az érdek alkalmai szerint könnyebben cserélnek, mint selyemkombinét az örömlány.

Ez a megállapítás talál körülbelül a többi töredék idegen fajok középosztályi tagjaira is. Természetesen: mind e fajokban akadtak számosan: kik nyelvben, lélekben, sorsban,; organikus, véglegesen egyesültek a magyarsággal.

Végül: a középosztály tényleges magyar része: a lefelé és felfelé bukottak két rétegéből tevődött össze. Az elsőik: a nemesség hivatalokba, látájner pályákra kényszerült tagjai nehezen hozhatók egy ítélet alá. A negyvennyolcas idők nagy irodalma, a kor törekvéseinek megfelelően, a nemességnek inkább hibáit és bűneit hozta felszínre. Kétségtelen: volt bőven, mit felszínre hoznia. De a magyar irodalom még máig sem adta meg e sajátos osztály egész arcát, minden arcát. Pedig a magyar életakaratot 1848-ig mégis ez az osztály képviselte a történelemben. És a magyar lélek, magyar kultúra első nagy riasztóit, mélyemlékeztetésű arcait ez az osztály adta. De van, és fájdalom, bőségben van, ennek az osztálynak három olyan típusa, amelyeket, mint az emberi közösségek legcsúfabb betegségeit: méreggel kellene ki-

pusztítani az emberarcú emberek közül. Az első típus: az annyiszor megrajzolt úr-betyár, minden szociális igazság, kultúra, könyv, művészet ösztönös ellensége, a születési kivételesség, és kiváltságosság vadagyarú emberbaromja. És ezt a kivételességgel csupán arra alapítja, hogy apáinak egész sorozata fertőzi a magyar temetőt, akik épp oly igazságtalanok és betyárok voltak a munkával és a szellemmel szemben, épp oly (tudatlanok, ízléstelenek és erőszakosak, mint ő. A második típus az ezercsalafintaságú ravasz haszonvadász, aki képtelen az örök biztonságot építő, a közösség érdekeit egybefogó transcendens önzésre, csak a maga étvágya parancsait követi, szolgál minden urat) és érdeket, elnyom minden gondolatot és munkát, lesz bármily párt vagy érdekszövetség ágense, lesz idegen érdekek zászlója, poroszlója vagy vérebe: csak hogy a maga vagyonait és hatalmi helyzetét emelje. A harmadik típus, talán a leghitványabb, mert leginkább tér ki a felelősség és ítélet elől és legveszélyesebben megtevesztő: a „*csupa szív*” magyar, az: *én-mindig-kuláns-ember-voltam-magyar*, az: *én-mindig-liberális-voltam-magyar*, az állandó: *én-megértem-et* szívzsírozó magyar, aki nem vállal soha semmilyen felelősséget, kezdeményezést, nem kockáztat semmilyen melléállást, aki mindenszínű és semmiszínű, aki tószíos barátja minden sikernek és mély megilletődésű elszökője minden tragédiának, aki éjféli kineveztetésért már hajnalban gratulálón kopog az ablakon és aki nyomorodban és elhagyatottságodban feléd sem néz: nehogy megrepedjen a szíve a nagy együttérzéstől.

Fájdalom: a magyar nemesség közéleti tényezővé hullott elemei sokkal többször jönnek e

három típus csoportjaiból, mint azok közül a mélyarcú, nagy kulturális akaratú, széleshorizontú elemekből, melyek a magyar kultúra történetét oly csodálatos fájdalmas szépségű, tiszta hősies-ségű emberi eposszá tették.

A középosztály felfelé bukott magyar elemeinek — aránylagosan. sokkal kisebb számúak a hasonló német, sőt szláv elemeknél is — minden lépésüket előre, minden deka több kenyerüket azal kellett és kell megfizetniük: hogy buzgón megmutassák az uralkodó érdekszövetségeknek: mindenképen megbízhatók és alkalmasak az álláshoz jutásra, az előléptetésre. Képzeltetni lehet, hogy így, az idegen kitermelő osztályok érdekeinek meghatározása alatt, hogy megsüketül örökre bennük minden magyar életöztön és minden szociális érzék.

Bármily társadalmi rétegből jöttek a középosztály magyar elemei, három végzetes jelentőségű lelki sajátságban megegyeznek:

I. Gyökértelenek. A lecsúszottak lelkük mélyén semmi közösséget, együvé tartozást nem éreznek a feljutottakkal szemben. A régi úr-gyökerek egy üres, meddő göggel sajgatják át egész énjüket és saját és gyermekeik minden érdeke ellen a kitermelő uralkodó osztályok érdektársainak tekintik magukat. A feljutottaknak pedig, minden lépésért, melyet előre tesznek, meg kell tagadniuk, el kell tépniük minden gyökeret, mely a nép tragikus talajához köti őket, csak úgy lehetnek urak, ha teljes odaadású úrszolgák tudnak lenni. *A magyar középosztály nem egy a századok folyamán sajátos kiváltságok, jogok, kötelességek történelmi nevelésében megalakult, szervesen egybetartozó réteg, hanem: máról holnapra az*

uralkodó osztályok megbízhatósági ítéletének véletlenéből álláshoz, kenyérhez jutott alkalmazottak zagyva, alaktalan tömege. Innen van, hogy ennek az osztálynak semmi konzervatív ereje és értéke nincs. Ezért lehet démoni arcátlansággal lelkébe elemiiskoláztatni azt a hitet, hogy a Konzervativizmus annyimint: a kizsákmányolás biztosított folytonossága, a nemzeti munka tömegei érvényesülésének állandó, megszervezett visszaszorítása, a szociális igazságtalanságok fenntartása.

2. Ebből a fennebbi lelki sajátóságukból szükségszerűen következik a magyar középosztály egy másik általános vonása: antidemokratikus, demokrácia-ellenes. Ezt a vonását holmi Ázsiából hozott úrsággal, turáni született arisztokratizmussal s más nagyfene balambéros ősi pszichével szeretik magyarázni. Holott ennek a ténynek lényegesen európaibb, sőt Pannóniásabb, piszkosabb és több öngyilkosságot jelentő magyarázata van. Az az „*úri-ember*” ideológia (inkább: idiótalógia), mely visszahorkantja minden demokratikus akaratú kezdéstől: abban az előretörtetésben alakult ki benne, melynek módozatait az uralkodó osztályok érdekei határozzák meg. És az úrszolgának ezt a teljes lelki kaphatóságát ez osztályok érdekeinek szolgálatára bölcsen és természeti erővel segítik az okosan elosztogatott tisztelt cím. téns, tekintetes, nagyságos, méltóságos, nagyméltóságú, kegyelmes ős-csömörű címek. Igazán nem szeretek romantikus képzelgéseket eltaposni. De: ez az antidemokratikus *úriember* ideológia semmi, de semmiféleképen sem „*visszaemlékezés a napkeleti királyságra*”, nem „*turáni nosztalgia*” és nem mongol-tunguz-szumír-parszi fityfranc. Ez egy-

szerűen a jól nevelt házikutya úrkutyasága, mely fogat vicsorított vele kevésbé pártfogolt és „benemérkezett” vértestvérei ellen. A középosztálynak minden szerves, természetes érdeke az, hogy történelmi törekvéseiben összefogjon a nemzeti munka másik két rétegével: a parasztsággal és munkássággal. A középosztálynak minden életérdeke, lélegzési szüksége és jövő kilátásai, gyermekeinek minden érdeke azt parancsolják, hogy egy olyan széles demokráciájú fejlődésre szervezze meg a magyar munka tömegeit, amely az idegen kitermelő érdekszövetségek nehéz végzetét leszedi a magyarság vállairól. De hiába harsognak feléje az élet és jövő elemi parancsai: a folytonos szolgaságban annyira *úriemberré* csonkult, hogy képtelen emberré egészségesedni.

3. Tartalmatlan, céltalan vagy idegen célú hazafiság, és magyarkodás: ez a harmadik általános vonás. Egy szervesen magyar ideológia teljes hiánya. Teljes történelmi, politikai, szociális tájékozatlanság s az idegen fajok érdekeinek szuggerációja az élet minden terén.

Ez rövid lelki összegezése annak a „magyar” középosztálynak, melynek — a kommün bukása után — nyakába szakadt a „független, önálló” Magyarország s egy nagy történelmi megújhodás minden feladata. Nehéz munka lesz-e e mellett a „magyar”, középosztály mellett az idegen és kitermelő elemek hármasságának célja: 1. Továbbra is megtartani a magyarságot a német imperializmus érdekkörében. 2. Megakadályozni egy nagy egyetemes megújhodást jelentő magyar demokrácia létrejöttét. 3. Megakadályozni, szétoldani, újból az idegen fajok kitermelésébe maszlagolni az ébredő magyar faji öntudatot s lehetetlenné tenni

az elnyomott, mellőzött, kiszorított magyarság minden saját célú szervezkedését.

5.

Melyek voltak azok a feladatok, gondolatok, jelszavak, történelmi alkalmak, melyek szinte önként kínálkoztak fel, hogy egyes kihasználásukkal megakadályozzák a magyar öntudat helyes tájékozódását, minden magyar megerősödést és megújhodást? A következők:

1. Az uralkodó érdekszövetségek hatalmi helyzetének visszaállítása.

2. Az irredenta szenvedély kizsákmánylása.

3. Az antijudaizmus felhasználása.

4. A bolsevizmus-ellenes szenvedély kihasználása.

5. Magyar faji frázisok és mimikák ügyes megjátszása.

Lássuk részletesebben a magyar józanlátás, a magyar szervezkedés, megújhodás: az esedékes új magyar honfoglalás ellen indított hadjáratnak e nagy sikert ígérő módjait.

1. Az elsőt sikeres hadjáratnak nevezném a demokrácia ellen. Fennebb említettem, hogy az idegen elemek, különösen az irányításhoz jutott német elem, felismerték egy nagy magyar demokrácia veszélyeit, mely a magyarság milliós tömegeit tenné az Államot és történelmi építést meghatározó elemmé. De különben is, ezek az uralkodó érdekszövetségek jórészen a saját vérből valók voltak és így saját faji hegemoniájukat s a magyar megerősödés lehetetlenségét biztosították ezeknek visszaállításával. És itt igazán gyors segély kellett. Ezek az uralkodó osztályok, melyek a világháborúig szép időt és esőt,

boldogulást és tragédiát és minden egyebet határoztak meg Magyarországon: az összeomláskor, a forradalom első perceiben nagyrészen szétszöktek a világ minden veszélytelenebb kártyaszobái felé, ott hagyva a ledöfött országot, a szörnyű válságban vergődő népet a maga sorsára. Soha még nép nem volt elhagyatva oly gyalázatosan sorsa intézőitől és előidézőitől, mint a magyar. Mármost: a kommün bukása utáni pillanatban megvolt az a veszély, hogy a sok szenvedéstől felnyílt szemű nép számadásra vonja ezeket az elemeket, mint felelősöket minden szenvedésért, a magyarság minden szervezetlenségéért és azért, hogy a magyarságot minden érdeke ellen belehurcolták a világháborúba. Nosza: megindult a jólmegszervezett *keresztény-nemzeti-construktív* csaholás, hogy Magyarország minden tragédiájának az áruló Károlyitól cégjelzett zsidó baloldali destrukció volt az oka. „*Elfelejtették*”, hogy gr. Tisza István nyílt parlamenti gyűlésben jelentette ki az összeomlás perceiben a különben meglehetősen crétin és nagyon gróf Károlyi Mihály előtt: — *hogy a háborút és a magyarság magatartását illetőleg e háborúban Károlynak volt igaza és ő tévedett!* így történhetett meg, hogy Tiszát azzal az egész világtörténelemben páratlanul irtózatossal rehabilitálták: *hogy a magyarságot mindent előre látva vitte be a világháború öngyilkosságába.* „*Elfelejtették*”, hogy Károlyi és a zsidó destrukció csak következménye és végjelneti kihasználója volt az uralkodó osztályok 1867 óta folyó politikájának, hiszen a zsidókat is éppen ez a politika tette lehető tényezőkké. Templomi katedrán, iskolában, újságban és hordó tetején egyszerre hirdették hogy a demokrácia és

szociális törekvésű politika: *zsidó dolog* s csak arra való, hogy a zsidót tegyük úrrá az élet minden terén. „*Elfelejtették*”, hogy a zsidóság egész lelki szerkezetével, minden be nem vallott történelmi céljával antidemokratikus és hogy a demokrata, szocialista és bolsevista hadonázás nála csak átmeneti eszköz a faji diktatúra megépítésére. „*Elfelejtették*”, hogy a zsidó hódítás ellen éppen az a legbiztosabb védelem: ha mi magyarok építünk meg egy a munka jogaira és egyetemes szociális igazságokra alapozott hatalmas demokráciát, mely a magyarság milliós tömegeit neveli saját sorsuk igazgatására. Mint nagy adut a demokrácia ellen, az imént megújhódott nemzetek: Olaszország, Törökország, Németország diktatúráit csörömpölték a lelkek elé. „*Elfelejtették*”, hogy a diktatúra pro diktatúra magasztalása s legfőbb történelmi megváltásnak feltüntetése: meglehetősen felmentést, sőt reklámot jelent az orosz diktatúrának is. Annál is inkább, mert ez volt az első történelmi példa. Nem látták: hogy a diktatúra csak egyetlenegy esetben történelmi megváltás: ha a közösség egyetemes szükségeinek megoldója, összes életösztöneinek természetes eredője és beidegzője annak a lelkialkatnak, mely az új szükségeknek megfelelő új jogrendnek nélkülözhetetlen alapja. Nem látták meg, hogy a legjobb, legtermékenyebb diktatúra is: csak átmeneti jelenség: amint az új életrendet megépíti s a biztosítására szükséges lelki folyamatokat a közösség természetes mechanizmusává tette: el kell tűnnie. Nem látták meg: hogy Európa fiatal diktatúrái *nem a demokrácia csődjét jelentik*. Hanem ellenkezőleg: határozottan több népi érdeket kielégítő és védő rendszerükkel: átmeneti megújhódási

szervei annak a szervezetlen, intézményesen nem biztosított demokráciának, mely a korlátlan szabadverseny immoralis anarchiájában politikai, gazdasági, szociális zsarnokságokra züllött szét. És hogy ezek a diktatúrák úgy viszonylanak a jövő szélesebb emberségű, *intézményesen biztosított demokráciájához*, amint a Terreur, vagy Robespierre, vagy Napoleon diktatúrája viszonylik a 19-ik század polgári demokráciájához. És hogy ezek a diktatúrák voltaképen történelmi ránevelést jelentenek a nemzeti munka tömegei számára egy új öntudatosabb, szervezettebb, minden folyamatában intézményesen biztosított demokráciára.

A tudatlanság, a tudatos maszlagolás, torzítás és rágalom hadjárata a mi középosztályunk mellett mégis csak győzelemmel végződhetett. Az eleinte félénken visszakullogó érdekszövetségek a másik percben már bírói palástban ágáltak az itthoni láz áldozatai fölött. És korlátlanabb mértékben lettek urak az ország fölött, mint a háború előtt.

2. Kétségtelen: hogy az irredenta lett a legvégtetesebb, legegységesebben ható fegyvere az idegen elemeknek a magyar életérdekek ellen. Irtózatos történelmi gúny: megtörténik a magyar tragédia a németiség uralmi vágyáért. És azután: éppen ez a tragédia lesz a legalkalmasabb csapda a németiség kezében minden felmozduló magyar életösztön megettésére.

Mert itt is gyors mentésekre volt szükség. A háború alatt a magyarság künn küzdő sorai-ban mind mélyebb elkeseredés gyűlt fel a hatalmaskodó németek ellen. De benn is sajátos legendák röpültek lélektől lélekig: hogy a németek megint felkínálták Erdélyt Romániának, hogy az

első román támadást kiverő hadsereg német része miként bánt a szövetséges magyarság otthonaival stb., stb. Mikor pedig az összeomlás híre kezdeti) szétszállingózni, mint leégett falu ravatalos füstje: mind több magyar lélekben állt föl a kérdés: vájjon ez a rengeteg magyar vér, magyar szenvedés, magyar tragédia nem mind csak a német étvágy érdekében történt? Egy még alakatlan vágy mozdult föl a magyar tömegek lelkében az életöztön korbácsa alatt: elszakadni a halálthozó német imperializmustól s új utakon keresni a magyarság biztonságát.

De már a német vér minden katonája teljesítette a maga feladatát. Az ifjúság és a középosztály minden fülénél, a „jobboldali” sajtó minden oldalán, rádión és gramofonon, nagybőgőn és haubois-n zengett a nóta: csak egyetlen biztonságunk lehet az eltépett Magyarország visszaszerzésére: a Deutsche Treue, mely ugyan elég félrecsókoló ajánlatokat tett a nagy küzdelem folyamán a nagy Ententenak s amely fejfájás nélkül engedte szétmarcangolni az érte elvérzett Magyarországot, de ezután csak azért szív naponta 24 órán át okszigént a levegőből, hogy legyen elég kraftja Hungerland visszaszerzésére. Hogy a jövőben csak úgy juthat a magyarság, ha nem is szőlőhöz és lágú kenyérhez, de legalább is zacharinhoz és káposztatorzsához, ha Schulter am Schulter a németséggel dolgozik. Hogy a „kis” magyarságnak nincs értelme, célja, életlehetősége, csupán akkor, ha a német étvágy történelmi menüjének egy szerény, de hálás száma gyanánt szerepel. És megtörténhetett az az irtózatos természetrajzi képtelenség, hogy az ifjúság soraiban a „hazafiság” konstruktív kibővedelmi formája

az a Wacht am Rhein lett, mely száz- és százezer nagyszerű termő magyar haláldala volt a német hatalmi birkózás gigantikus mézárszékén.

És az irredenta mindvégig nagyszerű srófnak bizonyul az okos és merész német politika kezében. Ezzel pumpolja újabb és újabb engedményre a nagyon türelmes és engedő hajlamú magyar Grizeldiszt, hogy magyarországi testvéreit acél-egységű honfoglaló hadsereggé szervezze. De ugyanekkor ezzel pumpolja és hasonló célból Romániát is. És ide is, oda is sejtelmes ígértű tekinteteket vet. A két szomszéd ország áldoz: Germania gaudet.

Az irredentával lehet hazafias jutányosán lepisszegni a magyar életöszönt, ha felriad a Dunántúl németté omlásáért, s minden magyar hatalmi és őrhely szétosztogatásáért a *jobbmagyar* németiségnek. Az irredenta zsákot lehet a fejére húzni annak, aki több szociális igazságért sikolt a magyar parasztság, a dolgozó magyarság számára. Az irredentával lehet bekörmíveskelemennézní a magyar ifjúságot a német nyelv, német érdek, német ideológia: a német imperializmus borzalmas várába. Egyáltalában: minden magyar jajszó, mely kibuggyan valamely sérelemre, minden magyar segélysikoltást, mely valami gyógyítás után kiált, minden kétségbeesett riadót, mely figyelmeztet a terjedő német halálra: le lehet klóroformozni az irredenta csorduló hazafiságával: ezt most kapcsoljuk ki, ez most megosztaná a nemzeti egységet, most egyetlen föladatunk a szent rögök visszaszerzése, majd ha . . .

Majd ha! Mindig minket, magyarokat kapcsolnak ki: kenyérből, földből, sorsunk irányításából, életből! Hát nem szent föladat megvé-

déni, a magyarság kenyéradó hazájává tenni az ellenségtől is nekünk hagyott rögöket, melyek szintén szentek, szentek ezer év minden magyar vérével, magyar szenvedésével, magyar munkájával? Hát nem lehet Magyarországon a magyar nemzeti egység kedvéért egyszer már az idegen hódítást, a munka kizsákmányolását, a magyarság kiszorulását kikapcsolni? Hát a csak nekünk hagyott csonka országban sem lehet soha a magyarság, óriási többségével sem: irányító szempontja a nemzeti politikának? Nem jobb volna-e akkor ezt a nemzeti politikát kikapcsolni?

3. Az *antijudaizmus** kihasználása szintén terebélyes alkalmakat teremtett a magyarság történelmi megújhódása ellen. A békében kossuth-apánkoskodó, negyvennyolcaskodó, rikoltóan *magyar* zsidóság az összeomláskor és az azt követő két álforradalomban alaposan, levette a maszkját. Ez és a háború alatti gyűlöletes szerepük hatalmas és mély utálatot keltett a különben oly nagylelkűen liberális magyar tömegek lelkében. Ezt az érzést egy magyar célú történelmi irány a felszabadulás nagyszerű erejévé tudta volna tenni a gazdasági téren, a sajtó és a szellemi piac és a szabad pályák terén, Ehelyett a hódító német és más idegen elemek egyberikoltottak egy meddő, céltalan, léha antijudaizmust, mely igen alkalmas volt, hogy a figyelmet elhárítsa saját hódításuktól, de bölcsen alkalmatlan volt arra, hogy a rettenetes zsidó nyomást levegye a magyarság

* Ez a helyes kifejezés az *antiszemitizmus* helyett. Az *antiszemitizmus* szót a zsidók teremtették meg, mint Tabut, mely hódításukat védi. *Antiszemitizmus* csak egy van: a zsidók antiszemitizmusa — az arabok ellen, melyet ezt a pompás fajt elárulják az angol kapitalizmusnak.

vállairól. Sőt: azzal a legendával, hogy a németvérű ellenállóbb a zsidó áfiummal szemben, mint a magyar: a magyar élet minden stratégiai pontját svábokkal rakhatták meg. És a szerencsétlen tragédiákba és csalatásokba bódult magyar örült buzgalommal tolongott germán felfalói elé: — Az Istenért, egyetek meg ti hamar, hogy azért se legyünk a zsidók kosztja. Hát nem kereszténykonstruktív politika ez!

Aztán milyen könnyű volt minden elnyomó intézkedést a magyar gondolat, a magyar szervezkedés, a magyar szociális igazság ellen: mint védelmet a zsidósággal szemben feltüntetni! És a *numerus clausus*-szal, a naprendszer legképtelenebb törvényével milyen nagyszerűen lehetett magyar védelmet mókázni. Pedig kit sújt legjobban ez a numerus clausus? Nem a zsidóságot, mely a maga hatalmas vagyoni eszközeivel és világszolidaritásával talál gyógyszert minden bajra. Hanem a magyarságot. Kiknek pártfogása biztosít felvételt a zárt számba? Első sorban: az óriási arányban németvérű professzorok, a még nagyobb arányban németvérű püspökök és főpapok, a szláv professzorok és főpapok támogatása. *E mellett* a numerus clausus mellett sikerül két évtized alatt az egész középosztályt idegenné, mindenekelőtt németté átcsereelni! Hiszen maga az a tény: hogy a közoktatás minden terén magas tandíjak és nagy iskolai költségek teszik lehetővé az iskoláztatást: hatalmas kizárást jelent a magyarság számára. Kiknek van vagyona, nagy jövedelme, kedvezményeket biztosító befolyásos helyzete? Óriási arányban az idegeneknek, különösen a németeknek. A mély kincmű, csodálatosan értelmes magyar nép fiai számára az altisztseg,

a szolgálai állás, az abesszíniai kecskeszargyűjtés a legkáprázatosabb jövő.

4. És juthattak e pompásabb és kiadósabb történelmi ürügyhöz ezek az idegen és kizsákmányoló elemek, mint: a „*bolsevizmus elleni küzdelem*”? Lehet ennél nagyszerűbb cégtáblája minden rablásnak, szociális elnyomásnak, a munka minden kiuzsorázásának? Ha egy hatgyerekes családapra felsikolt a heti húsz pengő munkabér ellen, ha valaki megkiáltja a magyar parasztság irtóztos sebeit, ha védelemre mzdulsz a munka jogai mellett, melyek egyetlen biztosítékai a magyarság lehető megújulásának: bolsevista vagy. Hát nem az a bolsevizmus, ha a legszentebb magántulajdont: a munkát raboljuk meg?! És milyen könnyű, léha, felesleges, meddő és gyáva álküzdelmekbe lehet vonni ezzel a jelszóval az ifjúságot és a tömegeket, hogy így elvonjuk figyelmüket a magyarság legégetőbb gazdasági, szociális és kulturális problémáitól és az idegen hódítástól. Végigsétáltatjuk őket kék, zöld vagy hupikék keresztekkel, *harc, karc, kvarc, sarc*, vagy *Schwarcz* jelszavakkal s öklös vagy más hülye mókákkal a pesti korzón. Pont a pesti korzón, hisz a munka megraboljtjai, kiket a nyomor-láz bolsevistává csavar, csudaképen mind éppen ezen a korzón zilálódnak bolsevistává. Micsoda üres, hazug, léha és hülye mókák ezek, mikor a millió nyomorúságban vérző magyarság sebeit gyors segítségért kiáltanak!

És micsoda bölcs volt Hitler, mikor a bolsevizmus elleni küzdelem álarcát kapcsolta a germán imperializmus rettentő arcára! Hiszen így a magyarországi germánság, száz és százféle alakulatban azzal foghatja a pángermánizmus sze-

kerébe a magyar palikat, hogy a magyarságot védi a bolsevizmus ellen. Oh, ebben a korban a természeti képtelenségek minden víziója lehetséges. A Vérhaj-Halál átkarolja a nehéz napokban tántorgó magyart: — Jer, légy az enyim és akkor tút-zikker nem fogsz rákban meghalni!

Lehet-e más küzdelem a bolsevizmus ellen: mint a szociális igazságtalanságok megszüntetése, a munka védelmének megépítése új jogrenddé, a föld átjuttatása a kenyér kovácsainak a kezébe s egy olyan politikai rendszer megalkotása, mely a magyar munka egyetemes tömegét neveli Állammá: önmaga sorsát intéző, történelmet csináló elemmé?

5. De mindezek a lármák, mókák s az üvöltő falkák mellékösvényekre csábító csaholása nem elég. A kommün bukása óta komoly lidércnyomás nyugtalanítja a hódító és kitermelő idegenséget: hátha mégis: az ezerféleképen lenyűgözött, megcsapolt, megmaszlagolt magyarság életösztöneihez ébred s kezébe ragadja sorsa kormánykerékét. Mert afelől egyikben, sincs kétség: ha ez megtörténik, képes lesz saját erejéből megvalósítani egy új igazságtevő honfoglalást s egy új jogrendet, mely a nemzeti munka nagy tömegeit teszi döntő történelmi tényezővé. És fenyegető jelek itt is, ott is felcikáznak a látóhatáron. Az *El sodort Falu* harangjait mégsem lehet elnémítani a lelkek mélyén. A *Segítség!* és megmutató tanulmányaim pergőtüze olyan szemfelnyílásokat eredményeztek, melyeket többé semmi csalafintasággal vagy erőszakkal nem lehet megneemtörtentekké tenni. Egy új elem nő a magyar lélekben s egy új, az eddiginél teljesen ellentétes történelmi látás. Azonkívül: a faji öntudat külföldi felébre-

dései, különösen a német példa, is átsürgetnek a határokon. Ezt az új veszélyt tehát nem lehet fípyelmen kívül hagyni. Mit kell tehát tenni? Maguknak a veszélyeztetett idegen elemeknek kell belemenniük az új lelki mozgalom minden mimikájába és rikoltásaiba, hogy biztosítsák annak veszélytelen levezetését a világ minden lehető meddőségébe. Ezerféle lármával, torz teóriákkal, jelszavakkal és csoportosulásokkal olyan zűrzavart teremteni, hogy a szerencsétlen magyar tömegek azt se tudják, melyik az eső és melyik a szárazság. Ez a sokféle csoportosulás és jelszó arra is jó, hogy a magyar tömegeket minél több ártalmatlan házi mániájú csoportocskákra törjék. Képtelen túlzásokkal, túlordításokkal, zagyva, tudományellenes teóriákkal és programokkal nevetségessé, vagy pedig: rendőrt, detektívet, csendőrt, folyamőrt, honvédet, ügyészt, bírót kihívó veszélyessé karneválozni a magyar tömegek tántorgó életösztonét. A német példát pedig olyan ügyesen használni föl az így előidézett zűrzavarban, hogy a faji öntudat vágyakozásai is a német vezetést, német hódítást biztosítsák.

Nosza: a kommün bukása óta teremnek is a pártok, szövetségek, ligák, társaságok és -izmusok, mint kolerás betegek egy nagy kolerajárvány idején. Nyíltak vagy titkosak: de mind fajvédők, ébredési állapotban levő magyarok, dinamitosan keresztények, tömören nemzetvédők és más efélék. Bármilyenek: egyebet sem tesznek, mint éjjel és nappal élnek és halnak. Miért? Csupáncsak a magyarságért, ezért a jó kis pali magyarságért. Helyesbítve: csak élnek. Lehetőleg jól és terebélyesen élnek. Magyarország minden éhes, mohó és leld ismeretlen kecskéje zsákmányra startolt

ezekben a hő honszerelmű és turáni fityfenésen magyar alakulatokban: hogy védje, imádjá, pártolja és dédelgesse a magyar káposztát.

Ezek az alakulatok rendesen két igen óvatosan különhatárolt akolból állanak: egy nyíltból és egy titkosból. A nyílt különösen az oda-tóduló jóhiszemű s részben tényleg magyar akarózású tömegek számára van. Ezeknek rendesen igen szép: tied-vagyok-tied-Hazám-os elnevezésük és olyan csodaszép keresztény, nemzeti, sőt faji céljaik vannak, hogy a sarki hordárok is attól nyalják a szájukat. Aztán van szellőztethető helyiségük s ez helyes. Itt összejövögetnek és szétválogatnak. Néha-néha egy inkább sváb, de legalább is szláv bácsi fel-felolvas egy tanulmányt a szcitha-szumír versejtek könyörtelen tanúságairól, a Deutsche Treue egyetlen magyar megváltásáról és hasonlóról. A tagok így címeznek levelet egymásnak: *Nemzetes Temesváry-Trautmann-Wolfgang-Töhötöm* úrnak.. A levelüket így írják alá: *Magyar testvéri üdvözlettel.* Vagy: *Turáni szív-svunggal.* A méltóságos és magasabb című tagoknak így köszönnek: *Alázatos tiszteletemet jelentem.* Aztán rendesen van egy igen magyarnevű lapocskájuk is, mely még a tagdíjjal hátalékban levő tagokat is igen elszántan védi a szellemi és kulturális túltengés ellen. Ezek a nyílt alakulatok csendes szép altató nótává kavarnak:

*Tente, magyar Palika,
Nem fáj majd a bajika,
Ha menün lesz Palika.*

Ezeknek a nyílt honszerelmi bölcsődéknek a fedezékében vannak aztán a rendesen más elnevezésű titkos alakulatok, melyek már karakánabb

ügyek. A célok itt is igen jelesképűek, de itt már komor esküvések fogják a tagokat. Némi megnyugtatóra szolgál az, hogy a Vezér odasúgja a tagoknak: — Hát tenni ugyan nem tehetünk semmit, de legalább támogatjuk egymást. Ennek az ígéretnek megvalósítását később látjuk. De egy biztos: a főpecsenyések támogatják önmagukat. A hatalom letéteményeseinél rendszeren úgy jelentkeznek rajongó szolgálatra: — Kegyelmes (méltóságos etc.) Uram, mögöttem húszezer ember áll, húszezer ember odaadó hazafias rajongását hozom Kegyelmes Uram szolgálatára. Érdekes, úgyszólva mindig húszezret mondanak. Ez a húszezer néha még csak nem is: hús.

Mielőtt e titkos társaságok működésének, taktikájának undorításába pillantanánk, lássuk előbb, melyek azok a „magyar” mimikák és maszlagok, melyekkel e legtöbbszörre germán mozgatószó torz alakulatok szétoldják, lenyűgözik, megtévesztik, meglopják a látáshoz ébredező magyar öntudatot:

1. Egy ad absurdum vitt faji purizmus: mely igen alkalmas arra, hogy nevetségesnek, bolo.n.d mániának tüntesse fel az új magyar honfoglalás gondolatát, vagy pedig minden egységet szétrobantó nemzeti veszélynek. Ide tartoznak a vérvizsgálati galagolyások, a levéltári után kutatások a *vér tisztaságát illetőleg*, a „száz percentes” magyarkodások stb., stb.

2. Az „ös” magyarkodások, pogány”kodások, haduraskodások, a nagyfene bozontos ázsiaszkodások, a japán unokaöcs, a kínai testvér, a mongol onikli bőlevű levonása a magyar jövő reményeibe és más meddő és hülye turáni-szumirkodások.

3. Ugyanekkor egy új sváb fajológia piszkos maszлага árad, mely három ajándékával kupán-
 üti a tudomány minden létjogát. Az első: A ma-
 gyar voltaképen, nem ázsiai faj és soha még ál-
 mában sem látta ezt az inkább ócska világrész-
 t. Hanem porosz földön, a Balti-tenger tájékán po-
 roszkált, de mert ott por volt és rossz volt, eljött
 ide Középeurópába konstruktív elemnek. Itt
 aztán, távol az édes poroszoktól, bújában addig
 töidelte a hangját, míg magyar nyelv lett belőle.
 Második ajándék: Feltéve, hogy a magyar tényleg
 elég szégyentelen és destruktív volt létezni és ezt
 Ázsiában végezte: *ma nincs*. Mert itt annyit szűrte
 össze a zaftot, hol törvényes cégjegyzéssel, hol
 anélkül a germánnal, szlávval, románnal, örmény-
 nyel, göröggel, cigánnyal, hogy: már nincs ma-
 gyar. Csak a jobbmagyarok vannak: azok a nem
 létező magyarsághoz asszimilálódott idegenek,
 különösen németek, akik szent odaadással vállal-
 koznak, hogy egy nem létező valami középfoka
 legyenek. Ez a bectelenül hülye teória elfelejti,
 hogy akkor ilyen értelemben nincs német, nincs
 szláv: tehát nincsenek kisebbségi igények és jogok
 sem. Különben is: a német kereszteződés egészen
 jelentéktelen arányú és csakis az ország bizonyos
 részein fordul elő. De: a két faj közt levő óriási
 emberi ellentét miatt: ezeken a helyeken is cse-
 kély mértékben. A szláv keresztezés lényegesen
 nagyobb méretű volt. De — ha nem a beteg
 és idegen uralkodó és középosztályokat nézzük:
 a magyar nép tömege teljes érintetlenséggel őrzi
 az ősi arcot. Ezért kell a magyar parasztban ke-
 resini a történelmi megújhódást, ezért kell a ma-
 gyar parasztból intézményesen új középosztályt
 teremteni. Harmadik ajándék: Magyarországon

voltaképen két faj van: *a keresztény faj* és a zsidó faj. A keresztény faj vezető ragyogása: a svábok. Ezért a magyarok csak úgy tehetnek eleget „*Szent István politikájának*”, hogy: félve attól, hogy a destruktív, Krisztusfeszítő zsidók megeszik őket: nagy gyorsan inkább belesimulnak az éhes hódítása németiség anyagcseréjébe.

A három ajándékra van még egy ráadás is. Ez tudományos. Nagyon. A következő: ha egy faj mindig csak önmagában házasodik: degenerálódik, pusztulásnak indul, a temetkezési intézetek jövedelme lesz. Igaz. Rengetegül igaz. De: először: ha egy tíz-tizenkét milliós faj évszázadokig is csak önmagában házasodik, abból még nem lesz nagy bibi. Másodsor: a magyarság felvett már annyi idegen elemet, hogy akár ezer éven át vidáman megél az ilyen megfrissítések nélkül. Harmadszor: az abszolút fajtisztaság (ami nincs) lehet baj, de: a túlarányú keresztveződés: kész halál, gyors és teljes szétoldódás.

Isten jobboldali átkai állandóan a *liberalizmus* ellen üvöltenek s ezt (tekintik fő történelmi hivatásuknak. Pedig bennük még korlátlanabb felelőtlenséggel él tovább a Tisza-kor rothadt, cinkos álliberálizmusa, mint Isten baloldali átkaiban. *Egy patikuláris, hunyorgató, gengszter-liberalizmus, melynek tömörített tartalma ez: mindenkinek joga van magyart kosztolni Magyarországon, kivéve a zsidót.*

6.

Milyen történelmi egeret szül ez a *jobboldali* Hegy és hogyan valósítja meg ezt a konstruktív tevékenységét? Melyek teremtő gondolatai, alko-

tásai, módszerei, mi történelmi és morális tartalma?

Bethlen István a parlamentben egy interpelláció nyomán teli zengésű biztonsággal jelentette ki: Magyarországon nincsenek titkos társaságok. A szimbolista költészet árnyas lankáira született, politikába tévedt édes naivságú grófi Philemon természetes megnyilatkozása volt ez. Két-három héttel később kitört a frankhamisítás botránya és igen kaján háttérrel sötétített a gróf úr ártatlansága mögé.

Igen: a frankhamisítási botrány kitörése előtt kb. három évvel egy elmaradt puccs s holmi keletmagyarországi találkozás után: beütött a történelmi együttműködés. Ezek a *jobboldali* titkos alakulatok arra a nagy gondolatra kunkorodtak rá: hogy kettő több, mint egy, három ennél is több és így tovább. És hogy: ha egy közös nagy tűznél sütik a pecsenyéjüket: mindenik pecsenyéje hamarabb fog megsülni.

Kiizzadtak egy nagyszerű tervet, mely Magyarországot végleg és kizárólagosan atyai igazgatásukba lásszózta volna. Megkenték némi irrendával és antijudaizmussal, hogy honfiségosabb-keresztényül gusztusos legyen. És pénzügyi alapul alája szokráteszték a hamis frank tervét. Amely, kirobbanásakor alkalmat adott az állatvilág minden félszegúszójának, egysejtjiiének, fókájának, hogy az intellektuális fölény jogos büszkeségével mondhassák: — Családunkban soha, senkisé volt Istenképása.

És valóban: ez a terv, egy a sok közül, matematikai tisztaságában mutatja e jobboldali rétegek szellemi méreteit, minden morálját:

Sohasem egy nagy történelmi gondolatra

épített politikai terv hősi hitvallása, szervezkedésre, szolidaritásra, nyílt küzdelemre nevelő nagy morális értékű tevékenysége:

hanem:

kis piszkos összebujásokban kretén agyaktól kieszelt puccs-tervek, melyek már születésükkor halálra vannak ítélve. Apró hazugságokban, bújásokban, letagadásokban, immoralitásokban, immoralitásokban, immorálításokban megvalósuló vakond-tervű meddő, „pukkasztásai” az ellenségeiknek.

Ez a nagy történelmi együttműködés legnagyobb eredményéül a „kataszter”-be csúcsosodott ki. Mi ez?

Körülzaglászna, körültagogatna mindenkit: kivel barátkozik, milyen lapokat olvas, milyen mondatok hullanak ki belőle az órák véletlene szerint, milyenek anyagcseréjének kiküszöbölt eredményei, kiknek ír leveleket és kiktől kap, melyek a kihasználható apró hibái vagy szenvedélyei, jár-e a templomba vagy nem, milyen állapotban adja mosásba az alsó fehérneműjét stb., stb. Ezek alapján aztán egy nagy kataszterbe leltározzák az ország minden lélegzőjét, melyből tudni lehet: ki mire kapható, mivel lehet terrorizálni, mivel lehet nyakát tekerni stb. Ennek a (gyönyörű, ha nem is nagyon eredeti áilamentő eljárásnak a következő keresztény-nemzeti konstruktív eredményei vannak:

1. Azok, akik adatokat szereznek ehez a „kataszterhez”, szükségszerűen felhasználják a megkataszterendővel szemben a színlelés, a bizalommegejtés, az ember-vadra szimatolás, a hazugság és lelki csalás minden csalafintaságát. így tehát: honfiségosan, keresztényileg és konstruktíve érlelésre kifejlesztik magukban énjük minden piz-

kos, aljas és embertelen csíráját. Tehát: az eljárás egyéni és emberi eredményei: azok lesznek legbecstelenebb, legaljasabb, tehát nemzeti leg is legkártékonyabb elemei a *Nemzeti Kataszternek*: akik gyűjtik *e Kataszter* adatait.

2. Természetes: eleinte és jelszóban mindez úgy megy: hogy a cél szentesíti az eszközöket s mind e csalás és embertelenség a Haza (náluk: Hon) és a magyarság kedvéért van. „Honszeres-sünk a nadrágunkba a Honért!” — kiáltja a Vezér és már minden felesküdt katonája büzlik a jobboldali világnézettől. A gyakorlat azután egy érdekes lélektani átfordítást végez. Mivel a szegény Honon igen nehéz és nem is nagyon jutányos egyet lendíteni, lassanként, vagy helyesebben gyorsanként: a Vezér másik mondása: — Legalább támogatjuk egymást — lesz az egyetlen valóságos programmá. És így már mindezt a piszkot saját kis érdekeik, álvágyaik, apró piszkos gyűlöleteik és bosszúik parancsai szerint végzik. Ellene vannak minden eszközzel a legnagyobb magyar érieknek is, ha legkréteőbb, legcsirkefogóbb „*testvérük*” érdeke úgy kívánja. Agent provocateurséigél kicsalni valakiből egy büntető paragrafus alá eső mondatot, okmányokat elsikkasztaná vagy hamisítani, hamis tanukat állítani, meg nem engedett eszközökkel mások jövedelmét, bevételét megdézsmálni: minden emberi becstelenség jobboldali minisztrálás hon szerelmük oltárán. Először: megengedettnek találták a lelki aljasságot is a *Hon* érdekében. Azután: saját érdekükben elkövetgetik ezeket az aljasságokat: hiszen ők a Honimádat hivatalos letéteményesei.

3. Mivel ezekre a végtelenül szomorú feladatokra az ifjúság (18-26 év) a maga gyorsabb

mozgásával és nagyobb mímelési képességével igen alkalmas: beszervezik különösen a főiskolai ifjúság tagjait, erős eskü és fenyegetés súlyával, álláskapás és protekció ígéretével erre a kloaka piszkításra. Persze: nemzetvédelmi osztag, vagy bolsevistaellenes honvédelem, vagy más ilyen szép nevet adnak ennek az irtózatos morális destrukciónak, mellyel örök elítélté és rothadási fókussá teszik az anyacsók tiszta gyermekét. Az olasz, a török, a német, a francia ifjú hatalmas nevelő szolidaritásokba juthat, ahol fajtája jövő-jének programját nyílt, hangos heróizmussal élheti történelemmé és minden közössége e szolidaritással morális felemeltetést jelent számára: ezek a szerencsétlen ifjú magyar Vazulok a Föld leglelkiismeretlenebb, legpiszkosabb hódhárainak esnek áldozatul, akik kiszúrják becsülete szeméit, megsüketítik lelkiismerete füleit, gyáva megbújásokra, embertelen visszaélésekre, apró, piszkos felelőtlen becstelenségekre tanítják. És ezt az összevissza-csonkított fiatal hullát elnevezik: keresztény-nemzeti-konstruktív-jobboldali világnézetű nemzetvédő magyar honfinak! És ezek az élő hullák lesznek a hódító idegenség fekete hadseregének janicsárai.

Únos-úntalan eljátszott módszereik közül csak a legáltalánosabbakra szorítkozom:

Felmerül valakinek a neve, aki talán egy magyarérdekű megmozdulást, egy szociális követelést, vagy a jövő egyik lehető hatalmasságát jelenti. Már bekopogtat hozzá Jobb-Link Pál, már alázatos tiszteletét jelenti, már odaöklendezi neki korlátlan rajongását és *százpercentes* hozzátartozóságát, de megvallja, hogy van még egy ember a Kozmoszban, aki nála is nagyobb híve

az illetőnek és ez: Jobb-Link Ernő. Másnap már ez kopogtat és sok áradozás után megsúgja, hogy van valaki, aki még Pál barátjánál, sőt nála is jobban imádja a „Vezért”, a „Mestert”, vagy: Méltóságodat (Nagyméltóságodat) és ez: Jobb-Link Tibor-Elemér. így megy tovább: körülvették a vadat.

Most: Igyekeznek tőle emberekről, intézményekről, elvekről mind több olyan kijelentést kiszedni, melyet alkalmoszerűen fel lehet ellene használni. Kiszaglásszák múltja, magánélete körülményeit stb. stb.

Lehetőleg teljesen izolálják a hozzá tóduló hívektől, úgy hogy az csak az ők információikon és szemükön át lássa az embereket, a tömegek pedig csakis az ők átkotyvasztásában kapják őt.

Igyekeznek lelkes odaadással kezükbe keríteni minden ügyének elintézését, jövedelmi lehetőségeit stb., hogy saját létérdekeivel szemben is izolálják s bármely percben megfojthassák.

így vagy sikerül a saját érdekeik eszközévé hamisítani az illetőt, vagy pedig torzítással, túlzással, vagy más csalafintasággal kompromitálni, komikussá tenni, csődbe juttatni minden igyekezetét.

Példa: Megjelenik előttem hétfőn egy alak, hogy: fáj a szíve értem és a magyarságnak segítségemre kell jönnie. Kedden visszajön: már húszuknak fáj a szíve. Szerdán: harmincuknak. A szívfájdalmi részvénytársaság körülvesz. „Próbálják a Füzeteim sorsát kivenni a kezemből. Nem megy. összeizzadt zsenialitással úgy csinálják, hogy egy-két igen szomorú magyar kivételével a többi mind idegen — magyar név alá bújva. Mert a cél: megmutatni, hogy Szabó Dezső is

csak az idegenekkel tud valamit elérni. Közben szomorú tényleg magyar fiatalembereket juttatnak eléem, akiket rákényszerítettek valami nagyon aljas, nagyon hülye vagy gonosz szerepre ellenem, hogy — amint ők kretén agyvelejükkel elképzelik — bőszt líraisággal megutáljam fajtámat. Egy bizonyos ügyben hamis tanukat állítanak ellenem. Eleinte majdnem mind idegen fiatalemberek voltak, Kicszerélik őket mind magyarra és eléem tartják a névsort: — lám, mind fajmagyar! — És ezek, akik ezeket a mély emberi becstelenségeket elkövették: egytől-egyig a leghonimádatosabb alakulatok tagjai!

Minden téren igyekeznek az informáló, ügyeket elosztó, híreket! adó helyeket elfoglalni, hogy nemes összjátékban minden intézmény erejével szolgálhassák érdekeiket.

Az egyikük egységpárti gerelyt dob, másikkal egyesült-keresztény-párti kelevézt ráz, harmadikkal radikális buzogányt bozontosít, negyedikük kigazda tört villogtat stb. A parlamenti kirakásban szörnyű búzcsatákat vívnek egymás ellen a nép-bébé elkápráztatására. De az éjszaka hűvös eltérésében egymás mellett ülve együtt agy alják ki: milyen új nesze-semmi-fogd-meg-jól-lal fizessék ki újból és újból a nép-palit. Ezért mondom: Ma minden politikai párt: egyetlenegy párt. Ezért mondom: a magyar megújulás nem a parlamentből fog kiindulni. Közben azért egymás ellen is, ez az alakulat is, az az alakulat is: titkos árkokat ásogat a *hatalom* megszerzésére, az áhított diktátorság elnyerésére.

Ha lapjaik, nyomtatványaik nyomán szellemi színvonalukat akarnám bemutatni: nyolc-tíz Füzetet kellene megtöltenem a legképtelenebb

tudomány-ellenes, tehetségtelen galagolyások ismertetésével. A magyar parlament többségi pártjának félhivatalos lapja pld. egy cikkében nem tudja: *hogy a magyar nem árja nép.* Előfordulhat hasonló eset az afrikai néger törzsek életében?

De két jellemző példát mégis ide kell hoznom. Az egyik: egy röpiratka. Címe: *A magyar faj uralmának biztosítása saját hazájában. Száz ceglédi magyar hitvallása.* A „Száz ceglédi magyar” mögött egyetlen gyilkos hülyeség áll. Ilyen mondatok vannak benne: — *„Idegenek semmiféle formájú magyar nemzetiszínű jelvényt nem viselhetnek, magyar nemzetiszínű lobogót ki nem tűzhetnek, semmiféle magyarnevű egyletet nem alakíthatnak és az idegenek semmiféle magyarnevű egyesületnek tagjai nem lehetnek.”* Másik mondat: — *„Ha idegenek bármiféle dologban nyilvános gyűlés, előadás megtartására engedélyt kaphatnak, azon a gyűlésen, előadáson csak a maguk idegen nyelvén szólhatnak a hallgatóságához.”*

Megjegyzem, hogy az *idegenek* alatt itt a nem magyarvérű magyar állampolgárok értendők. És most kérdem: nem követeli-é az ilyen gyilkos hülyeség a statáriális akasztófát? És lehet ezt a ma oly divatos: *de jószándékú* mentegetéssel menteni? Ha egy orvos, abból a jószándékból, hogy megszabadítsa a náthától, lelövi a gyermekemet: azt az orvos én rögtöm kiütöm az élők sorából. Ha egy jószándékú, izzó, fanatikus és intranszigiens csizmadia akkora lábbelit csinál nekem, hogy benne mellettem még elfér két türáni testvérem lába: az a csizmadia ezért a jószándékért kellemetlenségekkel és károkkal fog bűnhődni. Hát csak a közösség, az ország, a ma-

gyarság sorsához nyúlhat büntetlenül bármily tudatlanság, bármily gyöngelméjű? Van olyan hülyeség, amely már közveszélyes gazság, és ágy kell kiirtani az emberek világából, mint a dúvadat, mint a fenebetegségeket. Ma olyan mcny-nyiségben hemzsegnek föl az ilyen nyomtatott hülyeségek, hogy az ember jogos gyanúval kérheti: Vájjon lehet *ingyen* ennyire gyilkosan hülye lenni? Vájjon ezt a sok ős podlupka-imádó, fehér egér-áldozó, szumirokkal kvaterkázó s egyéb dühű prófétákat nem valami idegen pénz fizeti, hogy képtelen zavart, anarchiát és szenvedéseket előidézve, mindenki hálásan üdvözölje a bevonuló hódító idegent, mint a rend és fejlődés egyetlen biztosítékát?

A másik példa: a *Nemzeti Akarat Pártjának* programja és fliegender Blattjai. Már a párt nevéből fú az önképzőkör, mint pincelyukból a rothadt krumpli szaga. Mert ha volna is Nemzet — melynek megalkotása, fájdalom, még csak a magyarság jövő feladatai közt vár, és ha volna is annak a Nemzetnek valahol a dolgok mélyén kuporgó egyetlen akarata, ami igen gyermekes feltevés: igen kétséges, hogy ez az akarat az életérdekek különbözőése mellett csak egyetlen egy pártot választana tervei kivitelére. Az aztán pedig egészen muris ügy, ha egy pár édes tájékozatlansága bácsi összejön és kinevezi magát a *Nemzeti Akarat Pártjának*. Igaz, hogy ez gyönyörű. Gyönyörű: mint a csizmadia és a kéjgáz, mint a sós és ketyeg. Azonkívül kezdőbetűi ezt adják össze: *NAP*. Micsoda alhangú kvinternó a felhangú *NEP*-pel szemben! *NAP!* Az ázsiai puszták turáni bőségű Napja! Még csak az Anyám Tyúkját kell elszavalni a Petőfiék Sanyijától s a magyar úgy

belefarolt a mennyei boldogságba, mint nyári bivaly a boldog iszapba.

Természetesen: a mai felzavart napokban minden jóhiszeműséget elhiszek a Szerző részéről. De a német léghuzat még ma sem zavart képzelenebb betű-náthára hunnusi honnyost, mint amilyen a „párt”: *Cél és követelések* című programjában és mellékröppentyűiben omlik felénk. A történelmi fejlődésnek, a közösség élettörvényeinek, a politikai alkotás egészséges feltételeinek, a magyarság organikus szükségeinek oly mély nemismerésével, a gyermekded hang-ömlés oly ártatlan, majdnem felelőtlen zuhogásával állunk szemben, hogy akaratlanul valami mozi-fantásztikum zilált hangvilágában érezzük magunkat. Szerző a régi integer Magyarországot, sőt: a megtépettet is, melyet a magyar alkotó álom ezer éven át a magyar lélek, magyar munka, magyar akarat egységes, oszthatatlan itörténelmi műhelyének hitt: Trianonnál trianonibb hévvel széttépi *Hungária Egyesült Földekre*. Ezt ő *birodalmi eszmének* nevezi. Ennek a birodalmi csodabogárnak részei: *Magyarföld, Tót föld, Ruténföld, Erdélyföld, Howát-Szlavón Föld, Nyugat-Gyepű és ősföld*. Megvallom, hogy a Nyugat-Gyepű kimondása az én ínyeimben is vajaskenyeres édeségeket hagy hátra. És még, azon sem akadékoskodom, hogy az *ősföld* bájneve inkább illeti Erdélyt, mint a Duna—Tisza-közét. Még azt a zokszavamat is elhallgatom, hogy mindezek a Földek és Gyepük (Ó, édes Gyepű!) Horvátországot kivéve: mind *magyar földek*. De egy remegő kérdést nem tudok elhantolni lelkem megingott talajában. Vájjon, melyik eredmény valószínűbb az ily gyermekded játékok következményeként?

Vajjon erre az eltépett részek kutyakalangyában fognak felénk rohanni, hogy résztvegyenek ebben az édes gypűségű, báj-ösföldű történelmi bridge-pártiban? Vagy pedig: a szétharapó idegen hatalmak mint nagyszerű ürügyet ragadják meg az ilyen galagolyást: — Lássátok, még a magyarok sem hisznek a történelmi Magyarország egységének jogosságában, még ők is igazolják trianoni munkánkat ezzel a szép felosztással?

Aztán, rengeteg egyéb közt, a *NAP* akarja, vallja és másefféle: hogy az országban csak egyetlenegy fej legyen politikus. Hát: ez a *napos* követelmény engem igen árnyékba borított. Józan, lelkiismertes ember még a maga kis családja vagyónát sem teszi egyetlenegy kártyára. Hát egy ország, egy nemzet, egy faj sorsát! Igaz, hogy máre *NAP* felkelte előtt akadtak, akik beszélgettek erről az *egyetlen Nep*-ről. De ezek, kivétel nélkül, igazán mindent hordtak a nyakukon, csak ezt az *egyetlenegy fejet nem*. És megengedi Szerző nekem azt az őszinteséget, hogy politikai rapszodiája teljesen elképzelhetetlenné teszi előttem azt a lehetőséget, hogy Szerző valaha csak meg is tudna látni ilyen *egyetlen fejet*. De tegyük fel: hogy ez az egyetlen fej van. Van: mint a guta-ütés, van, mint a szövödményes influenza. De mi lesz kedden a magyarsággal, ha ezt a létező *egyetlen fejet* hétfőn este elviszi a létező guta és a tényleges szövödményes influenza? Nem, drága Hitlerből felkelő Napom, a közösség sorsát nem bízhatjuk pillanatok kockázatára. Ellenkezőleg: olyan politikai rendszert kell megteremteni, mely a nemzeti munka egyetemes tömegét politikussá: önsorsa intézőjévé, a történelmi munka öntudatos munkatársává neveli.

Azután: Ez a *Nap* teljes intenzitással megvilágítja a zsidó halált. De teljes árnyékba borítja az irtózatos némethalált, mely lelkünk lelkében: nyelvünkben is megöl. Napocskám, tévedésből nem Nyugaton keltél fel?

De rengeteg szép mondatot talál itt az ember. Például: — „*A Hungária Egyesült Földek népfelségének alapja ez: Isten megadta, az Élet megerősítette, a Nép szentesíti, a Háromság végrehajtja.* És a *NAP* tagjai így köszöntik egymást: — *Isten, paraszt, polgár és katona nevében!* Fiát: köszönésnek tényleg ez bőkezűen, helyesebben: bőszeján jókora darab. De hol van a munkás? Igaz, hogy az is polgár. De polgár a paraszt és a katona is. Akkor: minek cifrázni?

Más: a *Hungária Egyesült Földeknek* négy alap-oszlopa van: Isten, a katona, a polgár és a paraszt. Kérdés: vállalja Isten ezt az oszlop-kollégaságot?

De elég ennyi, Azzal vádolnak, hogy én ezeket a *jószándékú* csecsemő-akaratokat, ahelyett, hogy életre nevelném, megfojtom. De: hát torz csecsemők kezébe kell adni a magyarság sorsát? Nem a Tájgetosa; a torz csecsemők illetőségi helye az egészséges népeknél? Hál: a mai irtózatos történelmi viharban csak örülten megcifrázott pelenkákat tudunk a magyar Hajó árbocaira feszíteni?

Ó, Virrasztó Koppány, milyen ártatlan vagy börtönöd mélyén!

7.

Elvonultattam itt a *jobboldali világnézet* (ó: világnézet!) sáros, groteszk, komikus és tragikus vízióját. És most összefoglalásul fölteszem a következő kérdéseket:

1. Milyen konserváló, megtartó erőt jelentenek ezek a *jobboldali elemek* a magyar psziché, a magyar kultúra számára? A magyar nyelvnek milyen védelmét és propagálását, a magyar kultúra milyen megszervezését a nép nagy tömegeiben s a határon kívüli magyarságban, a magyar szellem és népi kultúra kincseinek milyen mély elültetését a lelkekbe stb.?

Felelet: Semmit sem jelentenek. Sőt: destrukciót és halált jelentenek a magyar nyelvre és a magyar kultúrára. Magyar nevek alá bújtt, vagy nem is bújtt mozzatóik markában nagy részük, tudattalanul is, a germán imperializmus, a germán ideológia, a germán életérdekek parancsai szerint mozog. Szétoldják, szétmaszlagolják még azt a magyar öntudatot is, melyet az ellenséges századok meghagytak. Odaomolhat a Dunántúl az éhes németiségnek, oda Budapest vidéke, németté cserélhetik áit a főiskolai ifjúságot, a középosztályt, német kezekre juttathatják a magyar élet minden stratégiai pontját, kikezdehetik a magyar nyelv uralmát: az ők „Nemzetük” Akarata nem lát semmit s vezéreik, ha nem is mind, egymásután jelentkeznek Németország parancsolóinál alázatos rapportra s némi segítő dohány kérésére.

2. Mit jelentenek a magyarság számára mint a szociális igazság küzdő lelkiismerete? Mint a munka védelmének megépítő akarata, a szellemi munkások, a magyar munkásság, a magyar parasztság jóllétének mindennapi gondos előmozdítói, katonái?

Felelet: Semmit sem jelentenek. Destrukciót és pusztulást jelentenek. Nagy részük kémrendszere és védő csendőrsége az idegen uralkodó érdekszövetségek étvágyának. De mert látták, hogy

a zsidó a szociális maszk segítségével tett szert óriási hatalmára, hát ők is feltették ezt a maszkot, zagyva programjaikban, megtévesztő, ezer rikácsolású pártjaikban, alakulataikban, szövetségeikben ígérnek mindent, ami jó és drága. Parasztkanaánt, „munkásmajálist, húszcsecsű kecskét: de csak szociográfiákat adnak. Izgatnak is, ha kell, véresebben, mint a leggutaütésebb bolsi. Hiszen ez pompás eszköz kémrendszerük számára, hogy bíróság elé ugrassanak bizonyos elégedetlen elemeket. Ha aztán az embertelen lelkiismeretlenséggel meggyújtott tűz felszínre lobban: a főfelbújtó két-háromnapi enyhe őrizetbevétel után ártatlannak bizonyul s nyugodtan sétálhat új konstruktív és nemzetvédelmi gázságok felé. A nyomor lázas vizionáriusai pedig ott rothadhatnak a börtönben.

3. Mit jelentenek a magyar faji öntudat, az új magyar honfoglalás számára?

Felelet: Destrukciót és halált. Az eddigiek után nem kell bővebben magyarázni, miért.

4. Mit jelentenek a magyarságnak, mint erkölcsii és szellemi erő?

Felelet: Destrukciót és pusztulást. Kitérés minden felelősség elől, gyáva megbújás, minden heroizmus teljes hiánya, lelkiismeretlen felbújtás, visszaélés a bizalommal, kiszimatolása az emberi gyengéknek, aljas színlelés: a görény-arcú ember minden embertelen becstelensége: ez az ők „zenialitásuk, hazafiságuk, nemzetvédelmük”. Jelszavuk: Semmit sem vállalni, de a lehető legtöbbet ártani. Szellemi megnyilatkozásaik, ha lehet így nevezni azt az előadásoknak novezett locsogásokba, vagy nyomd a festékbe csurgatott szófakadásokat: kevés kivétellel minden tudás,

tehetség és szellemi becsületesség nélkül valók.

5. Milyen védelmet és szervezkedést jelen-
tenek a magyarságnak?

Felelet: Szétoldást, lelkiarchiát, destrukciót, pusztulást. Ezer torz csoportosulással, ezer megtévesztő mimikával teljes zürre akarják szét-törni a magyar öntudatot, hogy a bevonuló német imperializmusnak egy magyar gondolat, egy magyar jaj, egyetlen magyar segélykiáltás se áhja útját.

És most lássuk az ötöd- és hatodízigitlen bosszúálló Jehova *baloldali* haragját.

8.

Amint a *jobboldal*, kevés kivétellel: a német életakarat szuggesztiói vagy parancsai szerint mozdul: a *baloldal*, jelentéktelen kivétellel a zsidó életakarat szerve. Egymással szembe áll a nemeit bolt és a zsidó bolt. Közül fekszik a magyar pecsenye. A német boltos magyaráz: — Magyar testvér, ha hazafias, keresztény, turáni, konstruktív koszt akarsz lenni, hagyd, hogy gyorsan meg-egyelek, merít különben destruktív nemzetközi zsidó koszt leszel, A zsidó boltos szaval: — Magyar elv- és polgártárs! Ha ön haladó, nemzetközi-felvilágosult, liberális-szociális anyagcserében akar résztvenni, szíveskedjék gyorsan beugrani a számba, mert különben elnyeli a német és klerikális-soviniszta-maradi kosztta züllik. — És nem tragiko-komikus látvány, hogy a tántorgó magyar rábuzgólkodik mind a két menüre? És mert neki nincs mit felfalnia: hát egymást falja.

A *baloldalnak* a következő elemei vannak:
1. A zsidóság. 2. A nemzsidó középosztályi ele-

mek. 3. A szervezett munkásság. 4. A nyomor alaktalan tömegeinek egy része.

9.

Igen: a zsidóság, az egész zsidóság. A kapitalista épp úgy, mint a proletár, a hívő épp úgy, imint a hitetlen. Nincs *jobboldali* zsidó. Minden ilyen próbálkozásban olyan a zsidó, mint az öszvér: annyira van számár, hogy már nem ló, de elég ló annyira, hogy még nem számár.

A zsidó élethadsereg patkóalakban nyomul előre. A lefelőre tolt jobbszárnya a kapitalizmus, „a lefelőre tolt balszárnya a bolsevizmus. Közül vannak a demokraták, liberálisok, nemzeti radikálisok, szocialisták és más effélék. Az egybeműködés kifogástalan, mint a legmagasabb színvonalú zenekarnál.

A modern gazdasági életben, nálunk, a zsidó kapitalizmus csinálja a derékmunkáját mindannak, amiért a tömegek gyűlölete az uralkodó osztályok ellen fordul: korlátlan zsákmányolás, a munka lelketlen kiuzsorázása stb. De az uralkodó osztályok többi elemeit ezer szállal úgy hozzáköti boltja érdekeihez, hogy azok nemigen, ágálhatnak ellene, Ugyanekkor a bolsevista, szocialista osztályok úgy tüntetik fel a dolgot a munka tömegeinek: hogy még, a zsidó kapitalizmus bűne is a többi uralkodó osztályok (arisztokrácia, kiétus, magas bürokrácia stb.) kizárólagos bűnének látszódjék s a zsidó malacság mintegy ezektől kikényszerített áldozatnak tűnjék föl a burzsujklerikális-feudális Haza oltárán. A demokrata, liberális Stb. osztágok a középosztályban terjesztik ezt a nemes káprázatú látást. Nem hirdették-e az 1918-iki forradalom elején Budapest minden

uccasarkán: hogy a hadseregszállítók, hadimiliosok nemhogy bosszút, de jutalmat érdemelnek, mert eljárásukkal növelték a forradalmi elkeseredést? Magam vagy harminc ilyen szónoklatot hallottam. Egyszer aztán a Kossuth Lajos licca és a Múzeum-körút szélén mégis csak megkérdeztem a szónoktól, hogy ezen az alapon miért nem foglaltatják aranyba az arisztokráciát, a magas klérust stb.? Majdnem legyilkoltak.

A zsidó politika alapvonala egyszerű, mint egy fényes nappal a főuccán elkövetett gyilkosság: mindenben a lényegükkel leginkább ellenkező, a lényegüket leginkább elrejtő jelszó, címke, elv alá bújni. Ezért:

1. Megteremtették az *antiszemitizmust* mint Védő *Tabut*. Voltaképen pedig csak ők antiszemiták, amikor Palesztinában, Szíriában a nagyszerű reprezentáns szemita faj, az arabság ellen áruoló módra az angol kapitalizmus mellé állanak. De ez a Tabu jól bevált arra, hogy minden kritikát, minden jogos emberi felháborodást torokon fojtsanak vele. És jellegzetesen zsidó tejesítmény: mert a maga külön zsidó életharcát egy szélesebb érdek neve alá bújtatva teszi szentté és sérthetatlenné.

2. Kátéjuk szerint nincs faj, nincs török, nincs nyám-nyám néger, nincs svéd: csak *Ember* van, nagy E-vel írva. A valóságban pedig: nincs a Föld görbe búsulásain még egy faj, mely annyira képtelen volna emberré tágulni, mint a zsidóság. Már mosdik mindennap, nemcsak a temetője kapujában, szappant használ, Maeterlincket olvas, bridgezik, ping-pongozik és Bartókot hallgat, de ha a legóvatosabb kritikával lerántsz róla egy négyzetmiliméternyi epidermist: látod, hogy

liheg a kulturális kozmetika alatt az ötezerévelőtti törzsember vad, kőbaltájú törzssovinizmusa. Mi bármint szeretjük fajtánkat: nem tudunk morális értékeléseinkben elszabadulni az egyetemes emberi szempontoktól. Ők a legnagyobb emberi értéket is megpiszkolják, lekicsinyelik, agyonhallgatják, ha csak egyszer is megmozdult piszkos imperializmusuk ellen. És a leghitványabb embergörényt is nagy emberi értéknek reklámozzák, ha beállt szennyes életüzetük ügynökének.

3. Antinacionalisták és antisoviniszták: csoda „emberi” frázisokat suhogtatnak minden nacionalizmus és sovinizmus ellen. Hirdetik a talaj és múlt minden színétől, az átöröklés minden erejétől megerélt, denaturált, nikotekszezett „*Nemzetközi Embert*”, mint a jövő áhított *emberi* típusát. Ugyanakkor: az ősz dúvad gyilkos szimatu mtranszigeneciájával, a primitív vad törzs véres lihegésével sajgón és epileptikusán fajnacionálisták és fajsoviniszta. Ez a nacionalizmus és sovinizmus egy örült éhségű imperializmusba mozdul: ráülni a világ nyakára s megalapítani a „*kiválasztott nép*” világuralmát mindenek fölött. Minden nemzsidó nem-ember szemükben s csak annyiban van múltó létjoga, amennyiben eszköze ennek a tébolyult imperializmusnak.

4. Felvilágosultak, természettudományosak, huszadikszázadok, ellenségei a *vallásbabonának* és minden *klerikalizmusnak*. Ugyanakkor a primitív vér vak bódulatával rabszolgái egy ötezerévelőtti törzshitnek. És vallásuk minden mozdulata egyszersmind törzs-sovinizmusuk egy ténye. Csak végig kell nézni egy Széder-este mozdulatait: ma a huszadik században! Külön Iste-

nük van, mely pont őket választotta ki a világ megváltására. Végtelen göggel növeli sovinizmusukat az, hogy a kereszténység megtartotta kiválasztottságuk legendáját. Mert soha nem néztek e „kiválasztottság” értelmének mélyére. Hogy mit értek ez alatt: kénytelen vagyok tanárságom egy epizódjával megmagyarázni.

Egy vidéki város főreáliskolájában a harmadik osztály főnöke voltam. Az osztályban kb. 65 tanuló volt, köztük kb. 50 zsidó. Egy szünet után belépek az osztályba, hogy a francia órát megtartsam. A gyermekek rendkívüli izgatottságba voltak zilálva, ami annál inkább feltűnt nekem, mert engem mindig a legnagyobb rendben és nyugalomban vártak. Kipirult, bántott vagy haragos arccal nézegettek egymásra. Felszólítottam egy jobb gyereket: — No, öreg, mi állott belétek? — Mint a megcsordult vér szökött ki belőle a gyermeklélek sérelme: — Tanár úr kérem, a Kovács tréfálkozott a Friedmannal és erre a Friedmann azt mondta, hogy: hallgassatok ti koszos keresztények, mi vagyunk az Isten kiválasztott népe és a ti hitoktatótok is így tanítja. Erre aztán veszekedni kezdtünk. — Ekkor megkérdeztem Friedmann: — No, kis öreg, most te mondd el a magadét. — Így válaszolt: — Nem igaz, tanár úr kérem, én becsületemre nem mondtam azt, hogy a keresztények koszosok, de a Firtos azt mondta, hogy: választotta Isten a sz . . . t, de nem titeket és a zsidó gyerekek csak ezért haragudtak, ők nem mondtak semmi rosszat.

Leültem az osztály elé, szemembe kapcsoltam mind a hatvanöt kis arcot. Mondtam:

— Vigyázz! Gyermekek, igaza van Fried-

mannak. Isten a keresztény hit szerint is a zsidó népet választotta ki az emberiség megváltására. De ti nem értitek, miért és ezért zajongtok. Most meg fogjátok érteni. De nem én mondom meg. Én csak kérdéseket fogok feltenni, ti felelték és a végén ti mondjátok meg nekem, miért.

Tegyük fel, hogy én meg akarom váltani ezt az egész harmadik osztályt. Ez a mi viszonyunkban azt jelenti, hogy olyan nevelési módot alkalmazok veletek szemben, és olyan tanítási módot, hogy e mellett a nevelési és tanítási mód mellett az osztály minden egyes tagjánál elérhessem azt, hogy év végén mindeniknek egyes magaviseletet és a magyarból és a franciából egyes előmenetelt adhassak.

Mármost: ki akarok közületek egyet választani e megváltás alapjául, alaplértékéül. Ez azt jelenti, hogy kiválasztok közületek egy fiút és azt mondom magamban: Olyan nevelési és tanítási módszert alkalmazok, hogy amellettenél a fiúnál is elérem az év végén a magaviseletből és a két tantárgyból az egyes eredményt és akkor a többinél mind elérem. Most jól figyeljeteK. Lehoczkyt fogom kiválasztani ilyen megváltási alapnak? (Ő volt a legjobb magaviseletű és legjobb tanuló az osztályban.)

A gyermekek egy percre tágult szemekkel ütődtek a kérdésnek. De már egy perc múlva mind több kis fej rázott nem-et és mind hevesebben. Megkérdeztem egyet:

— Mi a véleményed, pajtás, őt választom?

— Nem — mondta roppant erővel a gyermek.

— És miért nem őt?

— Azért nem... Tanár úr kérem, mert ő nagyon jó fiú és nagyon gyorsan tanul. És mi

nem vagyunk olyan jók és nem tanulunk olyan gyorsan. És ha az Áрпи (Lehóczky) volna a tanár úr mértéke, mi mind megbuknánk és rossz magaviseletünk volna.

— Jól van, fiacskám. Most még jobban figyeljete: Hát ha a Hirschet választom megváltási alapnak (ő volt a legsötétebb fejű és a legcsirkefogóbb az osztályban), akkor jól választok?

Hatvanöt fej kicsorduló mosolygással intett dupla igent. Most egy másikat kérdeztem:

— Miért lesz ő jó kiválasztottnak, ha Lehoczky nem volt jó?

— Azért, tanár úr kérem, mert a Mucskok (ez volt a Hirsch iskolai neve) a legnehezebben tanul és a legrosszabb az osztályban és ha ő is egyest kap, mi mind csillagos egyest kapunk.

Kérdeztem: Fiúk, értitek hát most, hogy Isten miért tette a zsidó népet kiválasztott néppé?

Oh, milyen gyönyörű megértés és igazság ragyogott fel a magyar gyermekek szemében. Ajánlom ezt a megértést és emberi igazságot a zsidó sovinizmus figyelmébe.

5. Minden zászlójukon, zsebkendőjükön s egyéb lebegőjükön ott ordít a *Liberalizmus* jelszó és ők a világ liberalizmusra legképtelenebb faja. Az ő szájukban liberalizmus annyit jelent: korlátlanul helyet a zsidó étvágynak! Meg kell figyelni az élet minden terén, ahol tőlük függ a kenyér, a levegő elnyerése: a szolgák, a csekély bérért izzadok talán nemzsidók, de a jól fizettek, az irányítók mindig azok. A legirtózatosabb numerus clausust alkalmazzák, mert ez nem csak quantitativ, de qualitativ is.

6. Ugyanezekén a lobogtatásokon ott kiált a *Demokrácia* nagy jelszava is. Ez megintí kitűnő eszköz: üzlete mellé csalni a nagy tömegeket. De amint a történelem egyetlen lehetőséget mutat neki: kirobban belőle a faji diktatúra könyörtelen erőszaka. A zsidóság Magyarországon a két álforradalom alatt voltaképen mindazt elkövette, amiért olyan gyűlölettel toporzékol a hitlerizmus ellen. *A két magyarországi álforradalom a zsidó hitlerizmus kísérlete volt.*

6. *Sajtószabadságért, szabadságjogokért* harsog minden jerikói kürt minden hangján. De ez nála pontosan ennyit jelent: korlátlan szabadságot a zsidó sajtónak, a zsidó érdekeknek, a zsidó hódításnak. De mihelyt ellene fordul a kritika, mihelyt az ők irtózatosságot gazdasági gangjei ellen tör ki a megcsapdázott tömegekből a segélykiáltás: minden szájával, betűjével, janicsárjaival rendőrért, csendőrért, ügyészért, bíráért, börtönért, hóhéért rikolt a „szélsőséges izgatás” ellen. De nem látja, hogy a legszélsőségesebb izgatás az, hogy a pénzügyi, ipari, kereskedelmi hatalom, a nemzeti vagyon, a sajtó, a szellemi piac, a szabadpályák stb. oly óriási arányban vannak a kizsákmányolásukban, mely könyörtelenül félrerúg minden emberi méltányosságot, minden szociális igazságot. És van-e zsarnokibb elnyomója minden sajtószabadságnak, mint a zsidó sajtó? Próbáljon egy szerencsétlen sajtó janicsárjuk egyetlen szót megkockázta! ni, mely nem zsidó érdek, vagy például Molnár Ferencet annak látni, ami: lényegtelen betűiparosnak: már úgy repül ki a kenyérből, a publicitásból, az élet minden lehetőségéből, hogy az egész angol légiflottában nincs annyi repülés, mint

benne lesz. Bármily emberi liberalizmusra képtelen faji zsarnokságuk megöli a halottakat is. A nagytehetségű Kuthy Lajos, a nagy horizontú publicista és a Gyulainál jóval tehetségesebb és műveltebb esszé-író: Asbóth János, és a magyar realizmus nagyszerű, tragikus és heroikus úttörője: Tolnay Lajos: leginkább azért nem kapták meg az őket megillető helyet az irodalomban, mert a zsidó igazságtalanságokat is látták. De Makai költő volt nekik, de Földi Mihály, de Bródi Lili irodalom számukra és még egy egész falka olyan zsidó betű-bántó, akiket a kultúra emberi méltóságát tisztelő fajok még árnyékszékeik szükséges megcímzéséért sem szabadítanak a betűhöz.

7. *Radikális, haladó*, fogjatok meg-esen előre-rohanó: és a világ legkonzervatívabb fajtája. Konzervatív a vér vakságával, a primitív faj állati göggyével, a kőkori babonák vak fanatizmusával. Nézz egy centiméterrel mélyebbre a lipótvárosi kultúspriccelő zsidó *intellektuel*-be, a nemzetköziséget megafonozó bolsi vezérbe, a surreáliste és egyéb-ista költészetet bűnöző bágyadt múzsafiba: ott találod az ószövetségi zsidót minden embertelen elhatároltságával, dühével, gyűlöletével, éhségével.

8. Minden zsidó pórus üvöltő száj a faji politika ellen s zengő követelése *a nemzeti politikának*. Ugyanakkor: minden emberséget, minden méltányosságot könyörtelenül félreseprő *faji politikát* követ. Epileptikus sovinizmusa égő veszélyt lát minden szolidaritásban, mely nem az ő érdekeinek szolidaritása. Szétoldani, szétmaszlagolni, szétrágalmazni minden már emberi szolidaritást, hogy egyetlen hódításának ne legyen akadálya:

ez minden politikájának a célja. Nagy E-vel írt ember vagy Talmud-bóher, kultur-demokrata vagy pájeszes ösképű zordulat, nyájas liberális vagy lobogó cionista, kapitalista vagy bolsevista: nézz rá: minden maszk alul, minden frázis selyem dominája mögül, minden szelíd ígézet és minden vadlángú izgatás mögött előbukkan ugyanaz az arc: az ötezerévelőtti törzsember bosszúálló istenével, egyetemes embergyűlöletével emberevően, könyörtelenül faja világuralmára törő inflagranti zsidó.

10.

A középosztály nemzsidó *baloldali* elemeit szeretik jobbról és balról, de különböző hanghor-dozással: liberális elemeknek nevezni. Ez az el-nevezés fájdalmasan hamis. Amint különben sok ziláltsága küzdelmeinkben a jelszavaknak és sztereotip mondásoknak lassanként ellenkező ér-telme lett. Akkor mondjuk, hogy kéz kezét mos, mikor kéz kezét piszkít. Demokratának mondjuk a grófot, ha kezét fog a kocsissal. Pedig már maga ez a felfogás a legvégső határig nem demo-krata. A liberalizmus nem csak lehetőségeket, ha-nem: e lehetőségek védelmét is jelenti. Tehát nem csak azt jelenti: hogy minden egyéni érték, lelkiismeret, meggyőződés, gondolkodási forma részt vehessen a közösség építésében. Hanem azt is: hogy minden egyéni érték, lelkiismeret, meg-győződés stb. meg is van védve, kifejlésében biz-tosítva az életverseny egész vonalán. A zsidó im-perializmus pedig minden ilyen védelmet meg-semmisít. Mikor a középosztály baloldali rétegeire azt mondjuk, hogy liberálisok: ez azt jelenti, hogy a kenyér, a publicitás, az érvényesülés vég-

zetes kényszere alatt *sicut cadaver* belespanyolcsizmáztattak a zsidó ideológia, a zsidó imperializmus szolgálatába. Ez pedig minden: csak nem liberalizmus.

Vegyük például a magyar újságírókat és írókat. Ha a bábája szívében volt némi irgalom s többszörösen a fejére ejtette: pályája sima lesz, mint a konstruktív világnézet. Lesz valamelyik felekezetnek saját külön, de igen intenzív keresztény költőcskéje, vagy a Patriotism von Ungarn kötött vagy kötetlen kizengése. Október 5-ikén október 6-ikától gyuladiákul ihletre, ellenben március 14-ikén március 15-ikétől kapja a hasonló bántalmazást. Ír hazafias tanulságú regényeket, melyekben Neográdys-Innocentes-Farkas Imrész bájjal courtmahlerizálja a magyar dzsentrit, melynek lelkét minden snobságával egy hajszálnyira se tudja megközelíteni. Fogatlan arisztokraták és főpapok számára ír ehető drámát, melyben Széchenyi szörnyű legitimistán Széchenyi, Kossuth igen pocsek jászioszkárosan Kossuth, József nádor dicsőségesen a legnagyobb magyar, de Schlama-díner még ennek a hegyibe is a legeslegnagyobb magyar. írhat tanulmányt is vagy újságcikket, melyben szelíd szép fehérírodalmi rendibe rendezi a világ zavarait. Tagja lehet az irodalmi (társaságoknak, melyeket az eugénikai okokból meddősítő orvosi törekvések úgyis azzal fenyegetnek, hogy egyszer csak nem lesz: kit taggá választani. Okszigénhez és dohányhoz juthat a Rádióban s igen borult állapotokat idézhet elő a tömegek lelkében a modern technika vívmányai ellen. Egyszer csak valami nagy Petőfitársaságosan oda-szaval neki a nyakán:

*Csörgess, ifjú, ó, de ne átkozzál,
Csörgess, ifjú, csörgésem áldás,
S Wotan tata fejére száll.*

Odanéz a nyakára: hát egy Corvin-lánc csillog ott. Azután a következő állomás már csak az Örök Világosság lehet.

De vannak kegyetlen bábák, kik nem ejtenek! És ha véletlenül magyar a szerencsétlen életre ítélt, ha tényleg van tehetsége, ha mély ösztönök kergetik a szellem széles mezői felé, ha messzi vágyak hívják, hogy felforrósodott szívek százezrei előtt mondja meg az önmagában emberi lélekké deltázó világot? Mit csináljon, hova forduljon? A felekezetek tisztos kalitkáiban egy pillanat alatt véresre zúzódna a határtalan levegő szabad madara. A jobboldali szellemi le-
bujokban megfulladna vagy halálra üldöznék. Különben is: a sajtó, a publicitás nagy része és majdnem az egész szellemi piac a zsidók kezében van és ezek olyan szép mondatokat lóbálnak a lelkiismeret és a szellem szabadságáról. Hát ott kopogtat be.

És már ott vergődik a lépesvesszőn. Napról-napra silány éhbérért kell írnia mindazt, amitől minden ős tisztasága visszaundorodik. Napról-napra meg kell tagadnia magában mindazt, amiért értelme és értéke van az emberi sírás és kacagás nagy kórusában. Zsidó rabszolgatartók irányítják, rendesen mézes szóval és túljelenetezett udvariassággal, de amely mögül lelkére sújt a könnyörtelen parancs: — Amelyik pillanatban megszűnsz eszköz lenni, repülsz. És ő kétségbeejtő elhagyatottságában marad, mert kell a mindennapi falat és a mindennapi remény, hogy így mégis csak lesz tere, ahol megmondhatja magát. Marad,

hogy mentse, ami menthető. Odaadja lelke egyik felét azzal a remegő hittel, hogy így megmeríti a másik felét. Lassanként aztán egy mély, minden csíráát megölő undorodás tölti el önmaga és az egész világ ellen. Ha sikerül egy művet alkotnia, érzi, hogy nem az igazi, nem az az értékű, amilyennek ő álmodta: hiszen énje legjavát, legszelesebb szárnyú erőit, szánalma és szeretete legősibb forrásait kellett kihazudnia az alkotásból. Elképzelhetetlenül iszonyatos ez az élet: megöli a testet, az idegeket, a lelket, az élet hitét, még az emberi bánat vigasztaló méltóságát is. Ó, hányszor hallottam kiszisszenni a zsidóbérencnek, árulónak megkiáltott magyar tehetségéből a hontalanság, az elhagyatottság, a kihasznált rab-szolga, az önmagát elvesztett lélek véres zokogását! És ráadásul a *jobboldali* német-bérencék és árulók őt rikoltják rossz magyarnak.

Az természetes, hogy a zsidó gazdasági állásokban kenyérhez jutó nemzsidó kulik, ha egyáltalán mernek valamilyen arcot vágni: az csak *baloldali* arc lehet.

A *baloldal* nemzsidó rétegeinek legszemesebb része kétségtelenül: a politikát lézengő kalandorok, aranyásók, selyemfiúk, gengszterek, gun-manek, bootledgerek, zsebmetszők, szellemi gyermek-elhajtók, kaotikus, piszkos tömege. Itt megtalálod a zsványösszefogásnak, a megtévesztésnek, a felelőtlen gyáva ártásnak, az ifjúság megrontásának mindazt a formáit, mely bizonyos *jobboldali* mezőkön elundorított az Isten képmásaitól. De voltaképen: e csoportok nagy részénél teljes tájékozatlanság jobb, vagy baloldalról beszélni. A kommün bukásait követő apokaliptikus kavargásokban ugyanis egy természetrajzi-

lag könnyen érthető dolog történt. Az emberbozótban zsákmány után csörtető *jobboldali* gengszter ráfogta revolverét a vele szemben kibukkanó portyázó *baloldali* gengszterre. De már annak revolvere is ráirányult az ő szívére. A pusztulás egyenlő eshetőségének e pillanatában meglátták, hogy ők *nemzedékek*: közös dátumú bűnügyei az infámis gólyának. Minek terítsék le egymást, mikor együtt több vadat teríthetnek le maguknak? így keletkeztek aztán azok a Janus-arcú gangak — vagy talán egyetlen egyetemesen beszerző gang az egész? — mely a bolsevizmustól a legszélsőbb, leghonszerelmesebb *jobb*-oldaliig a *jobboldali* és *baloldali* szivárvány minden színét hunyorgatják az óvatlan lelkek felé. Van ebben a szörnyű keverékben az Atyaisten minden ellököttjéből egy pár: degenerált uracs, úrrá rothadt paraszt, a paragrafus-erdőben lászszózó jogász, hajóhintás-bájú magánhivatalnok, hét hónapra elvetélt kretén tanár, aki agyveleje meg nem szült részét stréberséggel pótolja minden rothadási tekintély előtt, Erdélyből kihonfibusult balkezes csórnok, görényarcú ügyvéd, akit a sakálok klubja kifeketegolyózott a természetrajzból, nyolcvanötpercentben: idegenek, idegenek, akiknek öröm minden magyar pusztulás. Ez a szörnyű zagyvalék aztán nagy szabódezsős, parasztmentős, szociográfias, kisebbségi jogos *jobb-baloldali* lármájával igyekszik a lehető legnagyobb szellemi zavart teremteni, lejáratni minden emberi értéket, minden gondolatot, mely a magyarság történelmi megújulására vezetne, magához csábítani, piszkos céljainak eszközeivé torzítani, megrontani az ifjúságot, belemenni minden mozgalomba és tönkretenni azokat. És

mindenekfölött: kémszolgálatokat teljesíteni minden hatalom számára, hamis tanukat, hamis adatokat szerezni bármily gazság segítségével. Ezeknek hatalmas összeköttetésük van a jobb és bal sajtóban, a szabadkőművességben és a jobboldali hatalmi helyeken egyaránt. Mert ezek munkája már egyaránt kedves a német és zsidó étvágy-nak és minden kitermelő érdekszövetségnek.

A protestáns papság soraiban és általában a protestánsok között még igen sokan vannak, akik az elfogultság vak szenvedélyétől vagy az izolálódás érthető félelméből a zsidóság baloldali jelszavait rázzák a katolikus magyarság ellen s katolikus vértestvéreik ellen szövetségesnek érzik a zsidót. Kétségtelen, hogy ebben a tragikus megtévelyedésben igen nagy felelőssége van a katolikus őrhelyeket elfoglaló idegen imperializmus hatalmi túltengéseinek. A nemrég elköltözött Balthazar püspök egyik, talán legnagyobb bűnöse volt ennek az öngyilkos félretántorodásnak. Érdekes, hogy ezek a papi urak rendszeren a telt-szájú *Szeretetet* szegezik a magyar életösztön felmozdulásai ellen. Mi a *szereetet*? Az, ha én, mikor idegenek betörnek házamba, gyermekeim kezéből kitépik a kenyeret, gyermekeimről, feleségemről lehúzzák a védő ruhát, családom minden jövő biztosítékát elzsákmányolják és engem családommal együtt kidobnak a munkámmal, szenvedésemmel szerzett otthonból: én kegyes zsoldár gajdolása közben testvéri cvikipuszit hintek a rablók felé? Vagy pedig: felragadom a legközelebbi bunkót s azzal védem azokat, akiket végtelenül, a természet első parancsából szeretek?

Egyáltalán: igen zsenge és naiv fogás az, mikor jobbról és balról azt hozzák fel a magyar

életvédelem ellen: hogy a német nem tehet róla, hogy németnek született, a zsidó nem tehet róla, hogy zsidónak született. „Persze: hogy nem tehet. De a magyar sem tehet arról, hogy magyarnak született. És neki is van annyi életjoga, mint másnak. A tigris sem tehet arról, hogy tigrisnek született s a poloska sem, hogy poloskának. De azért egészséges épeszű, lelkiismeretes magyar ember nem lesz védelem nélkül sem a tigris, sem a poloskák kosztja. És azt sem engedi, hogy gyermekei, hozzátartozói azzá legyenek. *A természetileg parancsolt, kötelességét tudó, lelkiismeretes, heroikus szeretetnek ép oly szerves része az ököl, mint a szív.*

11.

A szervezett munkásság a legértékesebb része, a legszilárdabb eleme a baloldalnak. Az, hogy végeredményben ez az értelmes, nagy szellemi érdeklődésű, erős morális önfegyelemre képes, tényleg emberarcú réteg a zsidó imperializmus fegyvere: nem az ő hibája. Elrúgva a magyar politika uraitól, el a középosztálytól, a megvazulozott magyarságtól: természetesen szívesen fogadta a zsidót, ki a szervezkedés és kultúra-szervezés útmutatásaival közeledett feléje. Ma már megváltozott a dolog. Ma már ez a zsidó kapcsolat csak teher, morális hátrány s a továbbfejlődés akadálya a munkásságra. Különben is: a féktelenné lett zsidó sovinizmus ma már még a rossz-szemű munkást is látóvá teszi. És tényleg: a szervezett munkásság jelentékeny része ma már látja és érzi ennek a zsidó irányításnak minden immoralitását és veszélyét. De ma még nem tud a helyzetén változtatni s önmaga és

az egész magyarság szociális fejlődése ellen vé-
tene: ha az úri család frázisaitól engedné magát
kicsaladni szervezettsége védelmeiből. Hiszen még
ma az egyetlen szilárd védelmi pontja a munká-
nak Magyarországon. Egész bizonyos, ha a ma-
gyarság képes lesz megindítani egy olyan törté-
nelmi mozgalmat, mely a legszélesebb emberi
fejlődést és a legnagyobb szociális igazságot
fogja jelenteni: ez a nagyszerű emberanyag a ma-
gyarság oldala mellé fog kerülni.

A magyarországi bolsevizmus emberanyaga
a következő elemekből áll: 1. Apró középosztályi!
kispolgári stréberekből: írócskák, újságírócs-
kák, főiskolásokból etc., akiket bolygó idegze-
tük és túlriadású félelmük előre kerget, hogy
mindenkinél hamarabb süssék meg a pecsenyé-
jüket az új hatalomnál. 2. Fizetett agitátorokból,
akik mert nem kaptak villanyszerelői vagy tanári,
zálogházibecsüsi, vagy külkereskedelmi írnoki ál-
lást: hát bolsevizmussal keresik a kenyerüket
napi, vagy inkább éji nyolc órán át. 3. A kizsák-
mányolás vad anarchiájától megütött szívű és
szegletbe szorított elméjű szellemi munkásokból
és munkásokból, akik ebben a történelmi kísér-
letben látják az egyetlen kivezető utat. 4. A nyo-
morúság megcsavartjaiból, az alsó proletárság, el-
ítélt tömegeiből, kik véres elkeseredésüket elne-
vezik bolsevizmusnak, hogy öklőbbnek érezhes-
sék az öklüket. 5. Jobboldali igen nagyszámú
agent-provocateurból. Különben: a bolsevizmus
nálunk annyira zsidó meghatározás alatt van,
hogy bátran tekinthető a zsidó sovinizmus, a
zsidó honfoglalás rohamcsapatának.

12.

És a parasztság? Ez a nagy örök tenger, melynek habjai nem jobboldaliak, nem baloldaliak: örök korbácsoltjai, örök úzóttjei a végzet viharainak. Roppant hátán hord fekete hajót, fekete kalózlobogóval, vörös hajót vörös kalózlobogóval. A hajók elsülyednek, a lobogókat elviszik a vihar játékosabb leányai, a jelszavak belerekednek az idő mélyebb völgyeibe: a tenger marad, ami volt. Ugyanazok a kincsek, ugyanazok a halottak rejlenek mélyeiben. És ugyanazzal az örök arccal várja az új Napok csókjait, az új viharok haragjait.

Ó, magyar paraszt! Sajátos arcú emberi emberség, mely az idők titokzatos mélyéből, ismeretlen messziségek tájáról nyugtalan kereséssel ide jutottál Európa keleti viharába: hogy *legyen* végre egység a mozaik arcú föld és a te emberi arcod egységében fejeződjék ki a népek tört sokfélesége: mennyi kincs, mennyi emberség, mennyi erő van vened. Ha akadnának nagy álmu, hősi elszántsági tiszta építőik, micsoda történelmi katedrális lehetne építeni veled az új idők küszöbére!

13.

Jobboldal-baloldal: kellő meglátásban elvesztik külön értelmüket. Ugyanazok a frázisok, Ugyanaz a piszok s a történelemmé mocsárult napok ugyanazon embervarangyai. A *jobboldal:* törtető imperializmus, ezer csalafintaságú sovinizmus, tehát: *jobboldal* a hódító németiség számára, de: léha gyakorlati cinkos liberalizmus, öntudatszétoldás, destrukció, *baloldal a magyarság számára.* A *baloldal:* törtető imperializmus, ezer csalafintaságú sovinizmus, tehát *jobboldal*

a hódító zsidóság számára, de: gyilkos cinkos liberalizmus, öntudatszétoldás, destrukció: *baloldal* a magyarság számára. Megcsalt magyarság! Két jobboldalról két baloldal van. És mindenik oldal: haláloldal számadra.

14.

És Virrasztó Koppány? Mikor a középosztály középiskolát, egyetemet végzett tagjai szóban és írásban, előre megfontoltan: a legörültebb zagyvaságokat infámiskodják a lelkekbe, hogy bábeli zavarral vak tántorgássá lökjék az ébredező magyar öntudat első lépéseit s a szociális igazságtétel felmozduló követeléseit. És teszik ezt minden felelősség vállalása nélkül, gyáva bújtassál, büntetlenül, sőt magukra nézve jutányosán. Mikor kiszámított okos ravaszágú rendszer a vak ítéboljú uszítás, hogy a százféleképen megmaszlagolt magyarság ne lássa meg szenvedése nagy szolidaritását. Mikor a világháborúban idegen érdekeknek félhalottra csapolt magyarság, az ellenségeitől is neki hagyott kis töredék országban napról-napra szorul ki a kenyérből, földjéből, sorsa intézéséből, jövője lehetőségeiből idegen étvágyak könyörtelen mohósága miatt, mikor az irredenta rikácsolások mögött már odaing az ős Dunántúl a német harapásnak: csoda-é, ha a kenyértelen, irtózatoss nappalokat követő éjszakákon, a gondkutyák véres ijesztésében a nyomorlázás paraszt vagy munkás hívó szózatot hall a fel döbbenő éjszakából: Keresd meg a régi Istened, aki valaha földet, kenyeret, hazát adott neked, keresd meg régi lelkedet, mely védelem, erő és egészség volt, keresd meg a kaszádat, a vasgerendát s próbálj urává lenni tensorsodnak!?

Valaha az izzó trónon meghalt örök parasztkirály, Dózsa György testét korbácsos poroszlók etették meg halálra éhezhetett rongyos parasztjával. Szétozsolva a változatlan végzet millió és millió magyar parasztjának vérébe: Dózsa György ott éget, emlékeztet, hív? És ez! a történelemnyomásos, lázas parasztot lelkiismeretlen gazemberek meglökik, gyáván, minden felelősség elkerülésével, hogy veszélytelenné bukják a börtön mélységeibe!

15.

Elzúgattam itt a szenny-Niagara szörnyű omlását, melynek minden habja egy irtózatosan embertelen emberarc. Csapást vágtam a kordsungelbe, ahol jajgatnak a gyökerek, zokognak a lombok s csírában és termésben a megtartott nép mérhetetlen circumdederuntja sír. Ez a megidézés nem gyűlölet: egy végtelen szeretet jövőbe rontó védő ölelése volt. Nagy történelmi pere az idegen, zagyva, szolgálalkú középosztálynak, melynek fel kell számolnia az idők teljessége előtt. Minden magyar szenvedés, magyar tragédia, magyar csőd egyetlen egy követelést harsog a jövő felé, mint a magyar fennmaradás legfőbb alapfeltételét: *a mai beteg és korhadt, idegen és zagyva középosztály helyébe egységes arcú, friss lelkű, új középosztályt nevelni intézményes rendszerességgel a magyar parasztság és magyar munkásság arravaló gyermekeiből. E nélkül nincs élet a magyarság számára.*

A mai középosztály értékes elemei felszívódnak ebbe az új középosztályba. A többi hadd kerüljön abba a sorsba, melynek gyötörtjei ellen mindenre kapható szolgálja volt az uralkodó érdekszövetségeknek, hogy a munka és szenvedés

műhelyében újra emberré tisztuljon. Amelyik része pedig olyan hitvány, hogy erre nem alkalmas: szóródjék szét a világ minden haragja felé s pusztuljon el minél hamarabb.

16.

Kétségbe kell hát esnünk, mikor annyi arcban vigyorog felénk a Halál riktusza, mikor annyi könyörtelen idegen étvágy fenekedik a magyar megmaradás ellen?

Nem! Esküszöm: hogy nem! *Az élet minden igazsága, az egészség minden törvénye, az európai emberiség minden történelmi érdeke nagy ígéret arra, hogy a magyarság egy új honfoglalással új történelmi alkotásba újhodjék.*

Meg kell gondolni: hogy mi most vagyunk önállóságunk kezdő kezdetén. Eddig idegen hatalom, idegen életérdekek idegen életformáiba voltunk belespanyolcsizmázva. Az ezeréven át idegen csizmákba szorított lábak még gémberedettek, a vér még nem indult meg bennük erősítő útjára, még tántorognak. Innen minden zavar s a gaz megtévesztések minden lehetősége. Ezerévi leláncollság ulán nem lehet máról holnapra egy új, egységesen, látó, egységesen mozgó lelket vinni egy tízmilliós népbe. De minden jog megvan minden reményre.

Ez a jog, mint roppant erő: a pozitív tények és jelenségek végtelen sorából árad. Századokon át idegen imperializmus megemésztő fojtogatásában vergődve, ahol minden akaratért, mellyel önmagunk akartunk maradni: poroszló, börtön, gálya, vérpad, golyó, akasztófa várt ránk, idegen királyság, idegen Egyház, idegen Állam irtózatosságotokban: a tizenhatok század nagy meg-

indításától kezdve mégis fokról-fokra, minden akadály ellenére, minden csapás gyötrelmében: egy sajátos kultúrában teljesítjük ki ősi arcunkat, mely különálló, eredeti kincsű emberséget mond Európa nemzetei között s nem egy múlhatatlan értékkel gazdagította az emberséget. Van magyar líra, magyar regény, magyar népköltészet és népművészet, magyar népzene, magyar katonai életforma, magyar festészet, és van egy magyar életritmus, mely a történelmi Magyarország minden népkeverékét igézetébe fogta. És van mindennek fölött: magyar nyelv, mely ma Európa legdúsabb lehetőségű, a történő lélek legtöbb mozdulatát megmondó művészi eszköze. És mindezt az eredményt nem szabad úgy mérni, mint a nyugati boldog országok termését. Egy majdnem napjainkig harctérország, egy idegen kizsákmányoló hatalom idegen életformáiban vergődő nép irtózatossal akadályaival szemben kell megmérni minden magyar teljesítményt. Ha most önállóságunk rengeteg lehetőségű kincsesbányáját ki tudjuk használni: a nagylendületű, sajátos ősi arcú tehetséges népnek igazi európai történelme csak most fog elkezdődni. Ezért: *önállóságunkat semmi ígéretért, semmi kényszer alatt nem szabad feladni. Aki megint más nép sorsához akarja kötni a magyar sorsot: az gyilkot emel a magyarság jövőjére.*

17.

Ha a *jobboldal* a német halál, a *baloldal* a zsidó halál megszervezése, mit kell tennie az élet felé mozduló magyarságnak?

Itt minden fajta szervezkedhetik a maga kebelében életérdekei megvédésére. És ez nem faji politika, hanem kisebbségi jog. De ha a magyar-

ságban felhalványlik az élet legelemibb parancsa, hogy összefogjon elrabolt élete visszaszerzésére: az átkos faji politika, az megbontása a nemzeti politikának. Mert németnek, szlávnak, zsidónak, az Isten minden idebotlott idegenének itt kél tarisznya életjoga van. Mint német, mint szláv, mint zsidó helyet követelhet magának a kisebbségi jog alapján. Mint asszimilálódott jobbmagyar német, jobbmagyar szláv, jobbmagyar zsidó magának követelheti a magyarság életadó helyeit. Boldog fajok: délben ebédelhetnek a magyar aratásból, mint kisebbségek. Egy órakor eihabzsolhatják a magyar asztal ételét, mint jobbmagyarok. Ézsauibb Ézsauinál: a magyarnak még lencse sem jut a tálába.

Ennek a természetellenes, gaz és gyilkos játéknak véget kell vetni. Elérkezett a történelmi perc, mikor elodázhatatlan a feladat, hogy a magyarság önmagában szervezkedjék az új magyar honfoglalás megvalósítására. Mi nem vesszük sértésnek, ha bennünket nem hívnak meg a sajátos német, szláv vagy zsidó szervezkedésekbe és nem is tolakodunk. Nem várhatjuk meg mi is ezt a többi fajoktól? Az új magyar honfoglalás minden mozdulata az emberiség évezredes igazságának irányában lesz és nem lesz bántás semmilyen jogos életigény ellen. Visszaadja az országot, a földet, sorsa irányítását történelmi alkotójának, a magyarságnak. Ebben az új Magyarországon: a magyar nyelv, magyar kultúra, organikus magyar történelmi célok egységes műhelyében a mag³ar nem tűr meg semmilyen faji politikát és nem engedi hogy bármely faj elnyomja vagy kizsákmányolja a másikat. Nagy történelmi egységének széles nemzeti politikájában egyenlő életjoga lesz

bármily vérű emberi értéknek, emberi munkának, emberi jószándéknak a magyarság pártatlan irányításában.

Igen: ma ezen a földön minden fajok között mi magyarok vagyunk az emberiség örök érdekeinek elhivatottjai. A magyarság egyeteme van kizsoritva az életből, a földből, sorsa irányításából. Tehát elsősorban a magyarságnak elemi életérdeke, hogy egy olyan új életrendszert építsen meg: mely a munka egyetemes tömegeinek a legteljesebb védelmet, a legszélesebb szociális igazságtételt jelentse és a legbiztosítottabb demokratikus történelmi ránevelést saját érdekei felismerésére, saját sorsa irányítására. Az az új, intézményekben biztosított szélesebb és teljesebb demokrácia, mely felé, valamely formában, Európa minden népe tör s mely a részvénytársaság-Állam helyett a Nép-Államot jelenti: elválhatatlanul, végzetesen egybe van forrva a magyarság új honfoglalásával.

Es amint belső politikánk homlokegyenest ellenkezője lesz az eddigi politikának: a munka tömegeinek védelme, megszervezése, történelmi mozgósítása minden kizsákmánylás ellen: úgy teljesen ellenkező irányú lesz külpolitikánk is. Nagy bűne volt a magyar sors urainak, hogy Magyarországot azzal a lehetőséggel vitték be az osztrák dinasztia elnyomó egységébe: hogy baj esetén a többi népek ébredező nemzeti öntudatát a magyar huszárlovak patái, a magyar bakák szuronyai teszik veszélytelenné a dinasztia számára. Ezért a nem saját bűnéért a magyarság irtózatosan bűnhődött. A külpolitikában sem fogunk egy nagy elnyomó imperializmus túlhatalmával összefogni, hogy annak segélyével henge-

reljük le a nekünk ellenséges kisebb népeket, hogy aztán bennünket is felfaljon. Hanem egy új történelmi megmozdulás élére fogunk állani, mely Kelet-Európa kisebb nemzeteit egy olyan védő szövetségbe fogja szervezni: hogy az minden egyes nemzetnek a legszabadabb egyéni fejlődést s a legnagyobb érdekvédelmet jelentse. Ennek a történelmi feladatnak keretében fognak megoldódni azok a tragikus problémák, mindenik fél lehető megelégedésére, melyek ma a magyarság és a szomszéd népek közt oly tragikus és minde-
 nik félre hátrányos ellentétet jelentenek.

18.

A háború utáni nemzedékeknek, a mostani *jobboldal* és *baloldal* halálos karneválját bokázóinak talán mégis az a legmélyebb esendőségük: hogy nem akarnak semmilyen felelősséget vállalni, hogy úgy akarnak nyerni az életlutrin: hogy semmit sem tesznek bele. És legirtózatosabb bűnük az: hogy fokozatosan az ifjúságot is beszer-
 vezik pszihéjük halálos atmoszférájába.

Az ifjúság elevenebb, egészségesebb életösztönének kell arra a meglátásra mozdulnia: hogy a nagy történelmi eredményeket a nagy felelősség-elvállalások teremtik meg, hogy a heroizmus az élet alkotó hite, hogy csak ott épülhet nagy jövő, ahol bizonyos nemzedékek elvállalják a kockázatot, az áldozat gyönyörű esélyeit. Hogy nem sunyi elbújásokban, törpe csalafintaságokban, robotmunka mókákban, kis szemüveges szociográfiákban, álláshalmozás elleni Szent-Györgykódésekben merül ki egy széles szárnyú faj ifjúságának lendülete, hanem: nyílt arccal, szívvel és ököllel, minden ijesztés, minden mézes rábeszélés

ellen harsogva hirdeti fajtája élethitét, történelmi életérdekeinek vérkatekizmusát. Ennek a hitnek, ennek a katekizmusnak minden nagy vonalait megadtam. Hát megszűntek hőst és magyart szülni a nagyszerű magyar anyák?

19.

Éjfél elmúlt, hogy az utolsó barázdákat húzom fehér szántóföldemre. Ó, fog-e zsendülni élet e barázdák nyomán? Lesz-é aratás?

Éjfél elmúlt s az éj mozdulatlan sátrában nem jön hang a fennvirrasztó felé. Minden mozdulatlan, hallgatag és fekete.

És belenézek sorsomba és olvasom, mint egy könyvet. Hátha e sorsban egy egyetemesebb sors, e könyvben egy örökebb könyv titkos értelmét lelem meg.

Erdély földjéből fakadjam, egy csodálatos gazdag életű magyar anya s egy tragikus, de hősi lobogású férfi csókjából. Mindkettő Erdély két időtlen törzséből fakadt.

Szegénység volt gyermekségem sorsa és ez lett fakadó lelkem nagy gazdagsága. Mert így láMam meg napról napra: milyen szép a szeretet heroizmusa, az élethit nagy bátorsága, az apró lemondások édes ölelkezése, az odaadás szárnyasító ereje, a küzdelem epikus mozdítása. így épült ki lelkem mélyén az új descartes-i életvallás, mely nem hagyott soha el: Tiszta vagyok, tehát vagyok, hős vagyok, tehát leszek, nagyon szeretek, tehát nem halhatok meg.

És építette Kolozsvár a mese hallgatásra nyílt szemű kisfiút. Épített minden köve, fája, levegője és ege. öreg házak és rozsdarágta vén sírok, haragos fejüket rázó erdő-bölények és barna

templomok, szárnyas zsoltárok és végtelen zokogású dalok építettek. Kőből, földből, múltból erdőből, vízből kikeltek Erdély gigászi szellemei és építették az olvasó szemű, gyermek szívét. Hogy legyen mérhetetlen templom és megívhatatlan menedék. Ahová befér egy egész nép és minden magyar bölcső.

Halljátok-é e templom nagy orgonáját? Az élet hív benne egy végtelen szeretet forró könyör-gésével: Jöjjetek, magyarok, akarjatok élni! Akarjatok élni!

A ti akaratotok a parancsoló gazda és a jövő az engedelmes kutya. Akarjatok élni!

Mi szenvedtünk legtöbbet: nekünk van a legtöbb jogunk élni. Mi adtuk a legtöbbet a történelemnek: mi várhatunk a legtöbbet tőle.

És mi az élet, ha nem: a termés, a munka, az alkotás folytonos akarata, a küzdelem gyönyörű merészsége, a kockázat lendítő hite s az egymást fogó kezek nagy biztonsága?

Halott szegénység életed, ha csak éned szűk határáig élsz. Minél több ember életében lenni életető élet: ez a te éned nagy gazdagsága, melyet semmi halál meg, nem ronthat.

Éjfél elmúlt. És íme, most megmozdul az éjszaka. A szomszéd lakásban felébredt egy cse-csemő. Mohó sürgető sírása tejet követel. Már hallom a felébredt anya mozdulatát.

És éjszakában, visszhangtalanságban, elhagyatottságban egy nagy hit árad szét bennem, mint szirtes hegyek nehéz bora. Im: az élet végig kergetett egy félszázad nehéz viharán. Voltam koldus bolyongó, háltam temetőben, farkasszemet néztem a kenyértelen, napok gondkutyáival. Az emberfarkasok ezrei üvöltötték ellenem a veszé-

lyezettett zsákmány vad gyűlöletét. A börtön árnyékai fenyegettek, megtagadtak, rágalmaztok, agyonhallgattak, elárkoltak a kenyér és megnyilatkozás minden lehetőségétől. És mégis: ezer és ezer lélekben fakadok újra, mint a jövő nagy ígérete, és mégis: ezer és ezer magyar és emberi lélek előtt vagyok új út, visszaszerző igazság, megtárgult élet. És gondban, és egyedüliségben, zúzmarás fejjel és ötvenhét évvel: lobogó sörényű jókedv-csikók nyargalnak lelkem napsugaras mezőin s lebírhatatlan erőkkkel, az élet millió ízével számban, a jó lélegzés édes kacagásával: vagyok törhetetlen élethit, elijeszthetetlen heroizmus és végtelen ölelésű szeretet. És minden holnap kelyhében édesebb az élet itala, és minden nap lebukásában elszántabb akaratom a holnap küzdelmére.

Ó, azt a fajt, melyből az én erőm fakadt: csak győzelem várhatja a jövőben. Azt a fajt, amelyből felsudárult az én roppant életakaratom, nem kezdhetik ki a halál kutyái.

A szomszédból áthallatszik az édesanya mel-lén megenyhült gyermek gyügyögő kacagása. Az ezüsthang, elgurul a levegő lejtőin és megszökíti az éjszaka nehéz vizeit. Roppant áhítatos reménység az egész éjszaka . . .

Városmajor, 1937. február 16.